

ความอ่อนโยน

ฤดูใบไม้ผลิ
 เหนือคลื่นน้ำสีเขียว ต้นหลิวเขียวขจีพลิ้วโบกตามสายลม
 ชายหนุ่มนั่งงอเข่า พิงราวกันบนเรือสำราญด้วยท่วงท่าผ่อนคลาย
 เรือสำราญไม่ได้ประดับตกแต่งด้วยสีทองหรือสีเงิน แต่กลับ
 มีชื่อแกะสลักและเสาวตลวดลายอยู่ทุกที่ ภาพแกะสลักบนหลังคาโค้ง
 มิใช่เขียนหรือสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นเทพธิดานั่งน้อยหม่นน้อย เรือสำราญ
 ที่สูงเท่าอาคารสองชั้นสร้างจากไม้หนานมู่ ดำเนินช่องทางต่างกรุด้วย
 กระจกเจ็ดสีล้ำค่า ระเบียบทางเดินแขวนผ้าโปร่งไว้ พอตกลงกลางคืน
 แสงที่สะท้อนออกมาพาให้เรือสำราญทั้งลำดูเหมือนอัญมณีเม็ดใหญ่
 เห็นแล้วชวนลุ่มหลงตายาย
 แม้จะเป็นตอนกลางวันเช่นวันนี้ เรือลำนี้ก็มักจะดึงดูดสายตาผู้คน
 ได้เสมอ

ตอนที่ ๑

สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดมาบนโปรงบนเรือจนปลิว พัดต้นหลิวสีเขียว
ริมฝั่งจนพลิ้วไหว นักดนตรีด้านข้างบ้างเป่าเซ็งและเซียว* บ้างบรรเลงพิณ
ท่วงทำนองลอยล่องไปตามสายลม บนยกพื้นด้านหน้าตรงชั้นบนของ
เรือสำราญ นางรำกำลังรำรำตามเสียงเพลง

บางครั้งบางคราวจะได้ยินเสียงหัวเราะหวานแว่วดังมาจากบนนั้น
แต่ยามนี้สตรีเหล่านั้นต่างมิได้มารบกวนเขา

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างเรือไม่ได้รวบรวมยวขึ้นมาและใช้ปืนกลัดเป็นมวย
แต่กลับปล่อยผมสีดำให้แผ่สยาย เสื้อด้านหน้าแกะออกครึ่งหนึ่ง เผยให้เห็น
แผงอกกำยำกว่าครึ่งอย่างไม้สอดคล้องกับขนบประเพณีแม้แต่น้อย อีกทั้ง
ยังมีเชือกสีดำเส้นหนึ่งที่คล้องกุญแจอายุยืน** กบยันต์คุ้มภัยแขวนห้อยอยู่
บนนั้น

เขาถือสุรกาหนึ่ง มองผู้คนที่สัญจรไปมาบนฝั่งด้วยสีหน้าเฉยชา
ยกกาขึ้นจ่อปากดื่มสุราเป็นครั้งคราว

คนเหล่านั้นหลบเสียงสายตาเขา ทว่าหลังจากเรือแล่นผ่านไป
กลับชี้นิ้ววิพากษ์วิจารณ์เรือสำราญหรูหราลำนี้

ในเมืองซูโจว ทุกคนต่างรู้จักเรือสำราญลำนี้และรู้จักเขา

เขาคือโจวชิง

ไกลออกไป แม้จะสวมหมวกม่านและมีผ้าโปรงขวางกั้นอยู่
นางที่อยู่บนฝั่งก็ยังมองเห็นเรือลำนั้น มองเห็นเขา

นางควรเบนสายตาออกไป

* เซ็งและเซียวเป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของจีน เซ็งมีลักษณะคล้ายแคน เซียวมีลักษณะคล้ายขลุ่ย
** กุญแจอายุยืน เป็นเครื่องประดับที่นิยมห้อยไว้ที่คอเด็กเพื่อความเป็นสิริมงคล ทำจากโลหะเงินหรือทอง
เป็นรูปแม่กุญแจสมัยโบราณซึ่งมีรูปร่างใกล้เคียงกับไต จึงเรียกอีกชื่อว่ากุญแจรูปไต ชาวจีนเชื่อว่
การสวมกุญแจอายุยืนจะช่วยคุ้มครองชีวิตให้ปลอดภัย แคล้วคลาดจากอันตราย

"ใจวซึ่ง เป็นใจวซึ่ง..."

"ใจวซึ่งมาแล้ว..."

"อย่ามองๆ รีบหันไปทางอื่น...อย่าจ้องเขา..."

เสียงวิพากษ์วิจารณ์แผ่เบาดังมาจากทิศทางที่เขาผ่านมาประหนึ่งคลื่นน้ำ

ราวกับสิ่งที่เรือลำนั้นแหวกฝ่ามิใช่เพียงน้ำ แต่ยังรวมถึงผู้คนบนท้องถนน

เขาคือจอมเผด็จการ

ทันทีที่เห็นเรือสำราญลำนี้ เห็นบุรุษผู้นี้ ชาวสื่อทั้งหมดที่เคยได้ยินได้ฟังพลันผุดขึ้นมาในพริบตา

เขาหาใช่พระญาติหรือเชื้อพระวงศ์ ทั้งยังมีโชขุนนาง ยังมีโชพ่อค้าที่ร่ำรวยที่สุดในเมือง แต่ที่นี่ ไม่ว่าใครต่างต้องหวาดเกรงเขาอยู่สามส่วน

กว่าครึ่งของหอโคมเขียวและบ่อนพนันในเมืองนี้อยู่ภายใต้การจัดการของเขา อาชีพทั้งหลายล้วนอยู่ในการควบคุมดูแลของเขา ผู้คนทั้งหมดที่ทำมาหากินในเมืองนี้ ตั้งแต่พ่อค้าแผงลอยไปจนถึงคหบดีใหญ่ต่างรู้ว่าต้องมาทำความรู้จักกับเขาก่อน ขอการสนับสนุนจากเขาและซื้อยันต์คุ้มภัย

ใจวเป้าพอของใจวซึ่งเคยเป็นใจวป่า หลังมอบตัวกับราชสำนักก็ได้เป็นขุนนาง แม้ตำแหน่งไม่ใหญ่นัก แต่ใจวเป้ารู้จักใช้ช่องทางให้เป็นประโยชน์ เขาเป็นขุนนางเพียงเพื่อให้เป็นที่รู้จักเท่านั้น แต่สิ่งที่เขาต้องการจริงๆ หาใช่การเป็นที่รู้จัก

หากแต่เป็นผลประโยชน์

ตอนที่ ๑

ในช่วงเวลาสั้นๆ สิบกว่าปี โจวเป๋ากำราบอำนาจน้อยใหญ่ในเมือง เขาใช้เงินทองติดสินบนขุนนาง ใช้วิชายุทธ์ข่มขู่พ่อค้า กลายเป็นจอมเผด็จการที่ชาวบ้านในเมืองซูโจวหวาดกลัวมากที่สุดไปนานแล้ว

คำว่าอดทนมีดาบอยู่บนศีรษะ คำว่าผลประโยชน์กุมดาบไว้ข้างมือ* สิ่งที่โจวเป๋าท้องการคือผลประโยชน์ เขาไม่เคยวางดาบเล่มนั้นเลยสักครั้ง

เขาที่ดูเหมือนเปลี่ยนแปลงจากคนเลวเป็นคนดียังคงเป็นโจรที่น่ากลัวมาตลอด เพียงแต่เขาเปลี่ยนวิธีการปล้นชิงอย่างชาญฉลาด ทั้งยังสามารถทำให้ผู้คนเป็นฝ่ายเอาเงินมาจ่ายให้เขาถึงที่บ้านแต่โดยดี

การทำการค้าในเมืองแห่งนี้จะต้องซื้อยันต์คุ้มภัยจากหอสุราของโจวเป๋าที่ตั้งอยู่หน้าศาลเจ้า หากไม่จ่ายเงินซื้อยันต์คุ้มภัยจะเจอภูตผีปีศาจมารบกวนแน่

กิจการของโจวเป๋าเจริญรุ่งเรือง เขาเปิดหอสุรา เปิดหอโคมเขี้ยว เปิดบ่อนพนัน เปิดโรงจํา นำ ผู้ฝึกยุทธ์และลูกน้องที่เป็นบริวารของเขา มีมากจนใกล้เคียงกับกองทัพขนาดย่อม แม้แต่ทางการเองยังหลบตาข้างลิ้มตาข้างกับพฤติกรรมของเขาด้วยเหตุผลต่างๆ นานา

โจวเป๋าเป็นจอมเผด็จการที่ชั่วร้ายมาก อหังการยิ่ง

ไม่มีใครทำอะไรเขาได้ พ่อค้าที่พยายามจะร้องเรียนเขา ต่อต้านเขา สุดท้ายหากมิใช่ถูกปองร้ายจนติดคุก ต้องพลัดพรากจากลูกเมีย ก็คือชีวิตน้อยๆ ต้องดับสูญไป

สามปีก่อนโจวเป๋าล้มป่วยและไม่ค่อยปรากฏตัวอีก แทบจะ

* คำว่าอดทน (忍) มีอักษรที่แปลว่าดาบ (刀) อยู่ด้านบน ส่วนคำว่าผลประโยชน์ (利) มีอักษรที่แปลว่าดาบเป็นส่วนประกอบอยู่ด้านข้าง

หายหน้าหายตาไป ผู้คนคิดว่าหลังจากโจวชิงฉิงลูกชายเขารับช่วงต่อแล้ว
บางทีสถานการณ์อาจดีขึ้น

คิดไม่ถึงว่าโจวชิงฉิงจะเหมือนผู้เป็นพ่อ

บางทีวิธีการของคนผู้นี้ยังโหดเหี้ยมกว่าพ่อของเขาด้วยซ้ำ ทำให้
ผู้คนหวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม

เรือสำราญค่อยๆ แล่นผ่านนางไป สายลมฤดูใบไม้ผลิพัดปะทะ
ใบหน้า หอบเอาผ้าโปร่งบางที่หึงตัวลงมาจากขอบหมวกให้ปลิวขึ้น
เผยให้เห็นใบหน้านาง

เขามองเห็นนางและประสานสายตากับนาง

นางควรเบนสายตาออกไปเหมือนคนอื่นๆ บนท้องถนน เหมือน
เหล่าสตรีพวกนั้นที่แค่เห็นเงาของเขาก็คล้ายจะเป็นลม อย่างน้อย
ก็ควรประหม่าเหมือนสาวใช้ข้างกายนาง

"คุณ...คุณหนู..." เสียงของหลิงเออร์สันระริก พยายามเตือนเสียงค่อย
แต่กลับพูดไม่รู้เรื่อง สุดท้ายเสียงก็ขาดหายไป

นางไม่ได้เบนสายตาออกไป แต่ประสานสายตากับเขาท่ามกลาง
สายลมฤดูใบไม้ผลิและต้นหลิวสีเขียวขจี

มองเขานั่งเรือที่แล่นมาช้าๆ มองเขาผ่านหน้าไปอย่างเชื่องช้า
มองเขาที่จ้องมองนางอย่างเย็นชา

ชายผู้นั้นมองนางตั้งแต่หัวจรดเท้า สายตาหยุดที่เท้าของนาง
ที่สวมรองเท้าผ้าปัก

การจับจ้องเพียงชั่วเวลาสั้นๆ นั้นทำให้หัวใจนางบังเกิดความว่าวุ่น
เขาจงใจ นางรู้

ตอนที่ ๑

นางต่างจากหญิงสาวบ้านอื่นที่พอมีเงินในเมือง นางไม่ได้รัดเท้า
แม้แต่หญิงสาวส่วนใหญ่บนเรือของเขายังรัดเท้า ยุคสมัยนี้สตรีต่างต้องรัดเท้า
นั่นเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกฐานะอย่างหนึ่ง การรัดเท้าหมายถึงที่บ้าน
มีปัญหาเลี้ยงดูสตรีอย่างดี สตรีในบ้านย่อมสามารถแต่งเข้าสู่สกุลที่ดีได้

แต่นางไม่ได้รัดเท้า

พอนางรำรวยมาก แต่แม่นางไม่ได้เป็นที่รัก

ชายหนุ่มชื่นชอบตาขึ้นซ้ำๆ มองหน้านางแล้วเลิกคิ้วให้ จากนั้น
ก็ยกกาสุราขึ้นมาจ่อปากดื่มอีกหนึ่ง

พอเขาลดกาสุราลง สุราทำให้ริมฝีปากเขาชุ่มชื้น ภายได้แสงแดด
ฤดูใบไม้ผลิ ปากเขาแดงกว่าปากสตรีเสียอีก เหมือนทาด้วยชาดอย่างไร
อย่างนั้น

ลมหยุดพัดแล้ว ผ้าโปร่งที่ติดกับหมวกม่านของนางทิ้งตัวลงมา
อีกครั้ง

ทว่าแม้จะมีผ้าโปร่งสีขาวขวางกั้น นางก็ยังคงเห็นว่าบุรุษผู้นั้น
จ้องมองนางอยู่ มุมปากกระดกน้อยๆ สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มเฉื่อแหว
เสียดสี

สีหน้าเข้ายวนเซ่นนั้นแฝงไว้ด้วยความงามเจิดจรัสมีเสน่ห์ ทั้งที่
เป็นบุรุษ แต่กลับน่าหลงใหลยิ่งกว่าสตรี เห็นแล้วทำให้หัวใจเต้นรัว
อย่างไร้สาเหตุ

นางดึงสายตากลับมาแล้วหันหน้าเดินจากไป

หลังเออร์ริบตามมา

ทว่าแม้จะหันหลังให้บุรุษผู้นั้นแล้ว นางก็รู้ว่าเขายังคงมองนางอยู่

ไอ้จิ้งนึ่ง

นางรู้สึกได้ถึงสายตาร้อนแรงอย่างชัดเจน

...ตามติดเหมือนเงา

...คอยไล่ตามนาง

7

บริเวณหน้าศาลเจ้า แสงอาทิตย์เจิดจ้า
รถม้าวิ่งไปบนถนนยาว นางนั่งอยู่บนรถ มองผ่านหน้าต่างบานเล็ก
ออกไปและเห็นผู้คนคึกคักจอแจบนท้องถนน
วันนี้มีงานวัด บนถนนมีผู้คนสัญจรไปมา บรรยากาศครึกครื้น
กว่าปกติ

ทางทิศตะวันตกของเมืองเต็มไปด้วยแผงลอยขายของนานาชนิด
ฝั่งนี้ของถนนมีคนบังคับปลิงให้แสดงปาตี ฝั่งนั้นของถนนมีคนกำลังแสดง
มวยปล้ำ ไม่นานรถม้าก็วิ่งผ่านเวทีหลังหนึ่ง นักแสดงหลายคนบนเวที
กำลังร้องรำ เหล่าชายหนุ่มเปียดเสียดอยู่หน้าเวที เฟิงด้านข้างที่แบ่งแยก
ชายหญิงก็เต็มไปด้วยหญิงสาวอ่อนเยาว์และหญิงวัยกลางคน
รถม้าแล่นไปข้างหน้าผ่านอาคารสูงสามชั้น ด้านหน้าของอาคารหลังนั้น
ไม่กว้าง ไม่โดดเด่น แต่คำว่า 'จ่านำ' บนม่านประตูกลับสะดุดตาทีเดียว

อักษร 'จำนำ' ตัวใหญ่ทำเอาหัวใจนางหดเกร็ง รถม้าวิ่งไม่หยุด ยังคงมุ่งไปข้างหน้า ทั้งโรงจำนำแห่งนั้นไว้หน้าศาลเจ้า แต่นางกลับย้อนคิดถึงอดีตอย่างควบคุมไม่ได้ นางจำเหตุการณ์ตอนพบชายผู้นั้นครั้งแรกได้อย่างแม่นยำ ทุกรายละเอียดเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน รวากับเหตุการณ์นั้นเพิ่งผ่านไปไม่นาน...

ห้าปีก่อน...

ตอนนางออกจากบ้าน พี่ยังไม่สว่างนัก หมอกบางๆ ยามเช้าทำให้ทุกอย่างดูไม่เหมือนจริง

จังหวัดที่ก้าวข้ามธรณีประตู หัวใจนางเต้นรัว ฝ่ามือเย็นเล็กน้อย แม้จะเปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าและรองเท้าบูรุษ ก่อนออกจากประตู ก็ตรวจสอบเครื่องแต่งกายที่หน้ากระจกครั้งแล้วครั้งเล่าจนแน่ใจว่าตัวเองดูเหมือนบูรุษแล้ว แต่นางยังคงประหม่าเล็กน้อย

การกระทำเช่นนี้ของนาง หากถูกคนพบเห็นเข้า ชีวิตนี้ย่อมไม่เหลืออะไรอีก แต่พอคิดถึงป่าซุ่ยที่นอนเป็นไขสูงไม่ลดอยู่บนเตียง นางก็กัดฟันก้าวเท้าออกไปและหันกลับมาปิดประตูหลังของบ้านตัวเอง

ท่ามกลางสายหมอกจางๆ ทั่วทุกหนแห่งเงียบสงัด

บ้านที่นางพักอาศัยตั้งอยู่นอกเมือง การเดินเข้าไปในเมืองต้องใช้เวลานาน เป็นชั่วยาม นางเดินไปบนถนนอย่างอกสั่นขวัญแขวน ตอนที่คนแรกบนถนนปรารถนาตัวตรงหน้า หัวใจนางเต้นเร็วจนเหมือนจะกระดอนออกมาจากปาก

แต่คนผู้นั้นเพียงหาบผักสองกระบุงเดินผ่านนางไป

นางบังคับให้ตัวเองเดินต่อไปข้างหน้า ผู้คนบนท้องถนนค่อยๆ เพิ่มขึ้น ตอนแรกเวลาเจอผู้คน นางกลัวเหลือเกินว่าจะถูกเรียกให้หยุด ฝ่ามือมีเหงื่อซึมอยู่ตลอดเวลา แต่ผู้คนผ่านไปสองคน สามคนสี่คน ยิ่งเข้าใกล้ประตูเมือง คนก็ยิ่งเยอะ แต่ไม่มีใครเหลือบมองนางเป็นพิเศษ

ความหวาดหวั่นตอนออกจากบ้านค่อยๆ ลดเลือนไป เมื่อพบว่าไม่มีใครสนใจตัวเอง นางก็เริ่มวางใจ

นางมาถึงหน้าประตูเมืองในที่สุด มีคนเข้าแถวรอเข้าเมืองยาวเหยียด ด้านข้างมีคนขายใจึกเปล้ากับเครื่องเคียง ยังมีคนขายชาลาเป่ากับหมันไถว อยู่ริมทางด้วย นางเหลือบมองครู่หนึ่งแต่ไม่ได้เข้าไปซื้อ เดินไปต่อท้ายแถว รวมกับกลุ่มคนที่รอเข้าเมือง

ประตูเมืองเปิดทันทีที่ถึงเวลา ครั้นเห็นทหารเฝ้าประตูเมือง หัวใจนางก็เต้นรัวอีกครั้ง ทว่านางไม่ถูกขัดขวางแต่อย่างใด ผู้คนที่รอเข้าไป ทำมาค้าขายกรูกันเข้าไปในเมือง มุ่งหน้าไปยังตลาดทางทิศตะวันตกของเมืองที่คึกคักที่สุด

นางตามคนเหล่านั้นไปจนถึงโรงจำหน่ายหน้าศาลเจ้า ประตูโรงจำหน่ายยังไม่เปิด ด้วยเกรงว่าจะมีคนดูออกว่านางเป็นสตรีปลอมตัวมา นางจึงไม่กล้ายืนนอนบนถนน แต่เดินเข้าไปในตรอกเล็กฝั่งตรงข้ามและยืนรอ

ระหว่างที่รอโรงจำหน่ายฝั่งตรงข้ามเปิดประตู นางอดย่นมือไปลูบ ลูกบิดหยกที่ซ่อนอยู่ในอกเสื้อไม่ได้ กลัวว่าตัวเองจะประหม่าเกินไป จนทำมันหล่นบนถนน

มันยังอยู่ ยังอยู่ในอกเสื้อนางอย่างปลอดภัย

ป้าชุยบอกว่าลูกบิดหยกเส้นนี้เป็นของที่นายท่านมอบให้ท่านแม่

ตอนแต่งเข้ามา เป็นของรักของหวงของท่านแม่

ท่านแม่เป็นภรรยาเอก บ้านเดิมเป็นสกุลบัณฑิต บรรพบุรุษเคยเข้า
หอตำราหลวง เคยเป็นขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ทั้งยังเคยเขียนหนังสือ
เขียนราชโองการแทนฮ่องเต้ ท่านแม่เป็นกุลสตรีในสกุลใหญ่ รัตเท้า
จนทำเล็กนิตเดียว สวมรองเท้าผ้าปักดินเงินตีนทองคู่เล็ก นุ่งเกี้ยวสีแดงสด
บุฟูก ถูกคนหามข้ามภูเขาข้ามแม่น้ำ แต่งจากเมืองหลวงมาอยู่ฮูโจว

ท่านแม่รู้เรื่องเพลงพิน หมากล้อม อักษร ภาพวาดก็จริง
กลับไม่รู้ใจบุรุษ

บ้านเดิมของท่านแม่ตกต่ำ จึงส่งท่านแม่มาแต่งงานกับพ่อค้า
ที่ร่ำรวย ทว่าแม่จะร่ำรวยแต่กลับไม่รู้จักใช้ชีวิต ไม่มีความรู้และขาดศิลปะ
สองสามีภรรยาจึงมักคุยกันคนละภาษา

นี่เป็นการแต่งงานที่ฝ่ายหญิงยอมลดเกียรติตัวเอง

ป้าชู่ยมักจะเหยียดปาก บอกว่าในอดีตท่านแม่ลำบากเพียงใด
บอกว่านายท่านไม่รู้จักระนุถนอมดูแลท่านแม่ บอกว่าภายหลังนายท่าน
แต่งอนุทำให้ท่านแม่เสียใจเพียงใด บอกว่าท่านแม่ล้มป่วยด้วยเหตุนี้
แต่งงานมาได้ไม่ถึงสามปีก็จากไป

หลายปีมานี้นางฟังมามากจนไม่รู้สึกอะไรแล้ว

นางเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาเอกก็จริง แต่กลับไม่เป็นที่รัก

หลังจากท่านแม่ตาย อนุผู้นั้นก็ถูกยกขึ้นเป็นภรรยาเอก ตอนที่
นางรู้ความ ป้าชู่ยมกับนางไม่ได้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์สกุลเงินนานแล้ว
แต่อาศัยอยู่ในบ้านพักหลังเล็กนอกเมือง

อนุผู้นั้นเห็นนางแล้วรู้สึกวิสาขตา แม้แต่มองยังไม่อยากมอง

จึงหาเหตุผลสารพัดมาโน้มน้าวนายท่านเพื่อให้ป่าชุกกับนางย้ายออกจาก
คฤหาสน์

ปีนั้นนางอายุสามขวบ ไม่รู้เรื่องอะไร ทั้งยังไม่รู้สึกอะไร

นางไม่เคียดรื้อนเรื่องกิน ไม่เคียดรื้อนเรื่องเสื้อผ้า มีบ้านให้อยู่อาศัย

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะถูกคนหัวเราะที่ไม่ได้รัดเท้า เป็นเท้า
ตามธรรมชาติที่มีขนาดใหญ่

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะหญิงผู้นั้นไม่แม้แต่จะเจรจาเรื่องการแต่งงาน
ให้นาง

ภายหลังถึงรู้เรื่อง เพราะผู้คนมักจะซุบซิบนินทานาง วิพากษ์วิจารณ์
ลับหลัง

นางเป็นลูกภรรยาเอก แต่กลับเป็นเด็กที่ไม่ได้รับความรัก ท่านแม่
ไม่เป็นที่รัก นางเหมือนท่านแม่ ไม่ชอบยิ้ม นิสัยไม่น่ารัก จึงไม่เป็นที่รัก
เช่นกัน

ทุกปีนางจะได้พบนายท่านก็ช่วงปีใหม่ตอนกินข้าวส่งท้ายปี

แต่ก็เท่านั้นแหละ

ชายคนนั้นไม่ชอบนาง แน่نونว่าหญิงคนนั้นยังไม่เปิดโอกาสให้นาง
ได้เป็นที่รัก มักจะไม่ปล่อยให้นางได้เอ่ยปากด้วยซ้ำ บางครั้งแม้จะเข้าไป
คารวะนายท่านยังไม่อนุญาต

หญิงคนนั้นมีลูกสี่คน หญิงสามชายหนึ่ง เด็กชายตัวขาวอวบอ้วน
เห็นใครก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดี ใบหน้าน่าเอ็นดูทั้งยังเฉลียวฉลาด ทำให้
นายท่านมีความสุขมาก ดวงตายังมองไม่เห็นนางซึ่งเป็นลูกสาวที่ภรรยาเอก
ทิ้งเอาไว้ ต่อให้บางครั้งนึกอยากจะมองมาก็ถูกหญิงผู้นั้นเอาลูกชายสุดที่รัก

ของพวกเขา มาขวางหน้า พรึบตาเดียวก็ลืมหูลืมตัวของนางไปแล้ว

ป่าซุ่ยไม่อาจเข้าไปในห้องโถง ได้แต่แอบมองที่หน้าต่าง กลับมาแล้ว
ก็มักจะบ่นหลายคำ

แรกๆ นางฟังแล้วยังนึกโกรธ แต่ภายหลังกลับเริ่มชินเสียแล้ว

ชายคนนั้นไม่สนใจเรื่องนี้หรอก หากเขาใส่ใจลูกสาวคนนี้
คงไม่ปล่อยให้สถานการณกลายเป็นเช่นนี้ ต่อให้นางไปแย่งชิง จะชิงอะไร
มาได้เล่า

รีบออกเรือนให้เร็วหน่อยหรือ

ตอนอายุสิบห้าและเพิ่งเข้าพิธีปักปัน* นางเคยคิดว่าจะได้ออกเรือน
ภายหลังพบว่าหญิงผู้นั้นคอยขัดขวางอยู่เสมอ จึงเลิกคิดเรื่องนี้ไป
นางมีเท้าธรรมชาติ ต่อให้บ้านเดิมร่ำรวยเพียงใด ทุกคนก็ต้องรู้ว่า
นางไม่เป็นที่รักของบ้านเดิม แต่งไปแล้วยอมไม่มีทางได้รับความรัก
ตอนท่านแม่แต่งมา สินเจ้าสาวไม่มากนัก มีเพียงตำราไม่กี่ตัว ตอนป่าซุ่ย
พานางย้ายไปอยู่บ้านพักนอกเมือง ตำราเหล่านั้นก็ถูกขนมาด้วย

ป่าซุ่ยเป็นคนเลี้ยงดูนางจนเติบโตใหญ่ สอนนางให้รู้หนังสืออ่านตำรา
สอนนางปักผ้าและทำงานฝีมือ แม้ป่าซุ่ยจะชอบบ่นเป็นบางครั้ง แต่ก็กลับ
จัดการเรื่องทุกอย่างเป็นอย่างดี

ตอนนั้นเดิมทีนางยังคิดว่าอาศัยอยู่ที่บ้านพักนอกเมืองก็ไม่แยตรงไหน
ทว่าก่อนหน้านั้นป่าซุ่ยกลับลืมหูลืม

ตอนนั้นนางพยายามกลับไปพูดกับแม่รองที่คฤหาสน์ ออกาก
เชิญหม่อมมาตรวจดูอาการของป่าซุ่ย ถึงได้รู้ว่าหญิงผู้นั้นใจดำเพียงใด

* พิธีรวมหมปักปัน หญิงสาวชาวจีนเมื่ออายุครบสิบห้าจะต้องทำพิธีรวมหมปักปันแสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่
พร้อมที่จะออกเรือน

ตอนที่ ๑

สามารถใจดำได้เพียงใด

'ป่วย?'

'เชิญหมอ?'

'ดิฉันไม่ใช่คนสกุลเงินของเรา ตอนนั้นแม่เจ้าพูดไว้อย่างชัดเจนว่า ดิฉันไม่ใช่สาวใช้ที่ออกเรือนมากับนาง แต่เป็นพี่น้อง พวกเราเลี้ยงดูนาง มาเปล่าๆ ตั้งหลายปี ของกินของใช้ไม่เคยขาดไปสักอย่าง นับว่านางกำไร แล้วล่ะ'

'คุณหนูคนดี บ้านของเรามีทั้งเด็กเล็กและคนแก่ มีคนนับร้อยชีวิต ต้องเลี้ยงดู นายท่านลำบากลำบากหาเงินเช่นนี้ มีใช้เพื่อเอามาให้เจ้าถลุง แบบนี้นะ'

นางจำได้ว่าตัวเองยืนอยู่หน้าห้องโถงกว้างขวาง หญิงผู้นั้น สวมกระโปรงปักดินทอง ทำคู่เล็กสวมรองเท้าปักห้าสี นั่งอยู่บนเก้าอี้พนัก วงโค้ง* โบหน้าทาแป้งกับชาดอย่างดี นิ้วมือไวเล็บยาว มองนางด้วย ดวงตาที่สีชาวดำตัดกันชัดเจน ริมฝีปากสีแดงจัดจิบน้ำชาร้อนๆ แล้วเอ่ย ถ้อยคำเย็นชาเหล่านั้นออกมา

'ก็แค่ถูกไอเย็นมีไข้หรือ นอนพักไม่กี่วันก็หายแล้ว จำเป็นต้อง เชิญหมอด้วยหรือ?'

นางพูดอะไรไม่ออก รู้สึกเพียงหัวใจหนาวเหน็บ

มองสายตาเยียบเย็นของหญิงผู้นั้นแล้ว นางตระหนักว่าอีกฝ่าย ไม่เพียงเกลียดท่านแม่ของนาง เกลียดนาง แต่ยังเกลียดป่าซุ่ยด้วย

นางไม่พูดอะไรอีก หมุนตัวออกจากคฤหาสน์หลังใหญ่ไป

* เก้าอี้พนักวงโค้ง เป็นเก้าอี้สมัยโบราณของจีนที่พนักพิงด้านหลังโค้งมนและเชื่อมต่อกับที่เท้าแขน รูปทรงอ่อนช้อยงดงาม

นางดูแลป่าช้ยสุดความสามารถ แต่อาการของป่าช้ยแย่งลงทุกที ทั้งอาเจียนและท้องเสีย จวบจนกลางดึกในคืนหนึ่ง ป่าช้ยอ่อนเพลีย จนเอ่ยคำพูดไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เห็นดังนั้นนางจึงเอาเสื้อเก่ามาแก้เป็นเสื้อผ้าบุรุษ คั้นลูกบิดหยกของท่านแม่ออกมา พอฟ้าสว่างก็เปลี่ยนเสื้อผ้า ตัดสินใจเอาลูกบิดเส้นนี้ไปจำหน่ายที่โรงจำหน่าย

แม้ลูกบิดหยกจะเป็นของรักของหวงของท่านแม่ แต่มิใช่ของรักของหวงของนาง

ทว่าป่าช้ยเป็นป่าช้ยของนาง

เมืองทูลุโจวไม่ใช่เมืองเล็ก มีผู้คนมากมาย หญิงสาวสกุลใหญ่ ไม่ก้าวเท้าออกจากบ้าน ไม่ปรากฏกายข้างนอก ประกอบกับนางสวมเสื้อผ้าบุรุษและรวบผม ทั้งยังมีทำกรรมชาติและสวมรองเท้าผ้าแบบบุรุษ นางไม่คิดว่าจะมีใครจำได้จริงๆ ว่านางเป็นใคร

นางใคร่ครวญมาดีแล้ว รู้ดีว่าต้องเอาลูกบิดหยกนี้ไปจำหน่ายถึงจะมีเงินเซี่ยหมอมารักษา ที่สำคัญกว่านั้นคือนางต้องการเงินก้อนนี้ นอกจากเซี่ยหมอมารักษาป่าช้ยแล้ว นางยังมีความคิดอื่น

คุณาสน์สกุลเงินส่งเงินมาให้ทุกเดือน แต่เงินจำนวนนั้นไม่มากนัก แค่พอใช้เท่านั้น หญิงผู้นั้นไม่เคยให้พวกนางมีเงินเหลือ หลายปีมานี้ เงินที่ส่งมาจากคุณาสน์ลดน้อยลงทุกปี

ขึ้นเป็นอย่างไรต่อไป หากนายท่านเป็นอะไรไป หญิงผู้นั้นต้องหยุดส่งเงินมาให้พวกนางแน่

ป่าช้ยเป็นคนที่ติดตามท่านแม่มาจากทางเหนือตอนท่านแม่ออกรเรือน

ตอนที่ ๑

นอกจากงานเย็บปักแล้ว ยังรู้หนังสือและโคลงกลอน สอนนางอ่านเขียน ตั้งแต่เล็ก บ้าชู้พยายามเลี้ยงดูนางอย่างคุณหนู แต่ในบ้านหลังเล็ก นอกเมืองแห่งนี้ แรกเริ่มยังมีสาวใช้คอยช่วยงานหลายคน ทว่าพอวันเวลา ผ่านผ่านไป สาวใช้ที่คล่องแคล่วเหล่านั้นก็ถูกดึงตัวไป นอกจากบ้าชู้กับ นาง ที่นี้ก็เหลือเพียงลุงชิวบ่าวชราเฝ้าประตูที่คอยช่วยกวาดลานบ้านให้ เท่านั้น

ลุงชิวแก่แล้วก็จริง แต่นิสัยดีทีเดียว เห็นนางไม่ได้รับความรักจากบิดา รู้สึกว่านางน่าสงสาร จึงมักเล่าเรื่องในอดีตที่ตนออกจากบ้านไปทำการค้า กับนายท่านให้นางฟังอยู่เสมอ

นายท่านของลุงชิวไม่ใช่ นายท่านในตอนี้ แต่เป็นนายท่านของ นายท่าน เป็นปู่ของนาง

นายท่านคนนั้นเป็นพ่อค้าที่สร้างตัวด้วยมือเปล่า เส้นทางที่เดินผ่านมา พบเจออุปสรรคมากมาย แต่กลับสามารถผ่านความยากลำบากมาได้ ทุกครั้ง นางฟังเรื่องราวสนุกๆ เกี่ยวกับการค้าขายมาจกลุงชิวตั้งแต่เล็ก เดิมทีฟังเป็นนิทานเท่านั้น นางเป็นสตรี ในสังคมที่สตรีไม่อาจออกไปไหนได้ เป็นไปไม่ได้ที่นางจะออกไปทำการค้าข้างนอก

แต่นานวันเข้า เรื่องนี้ก็ยังคงติดอยู่ในใจนาง

ลุงชิวแก่แล้ว ทำอะไรมากไม่ได้ นายท่านกับหญิงผู้นั้นเห็นเขาแล้ว รำคาญตาจึงส่งมาอยู่ที่บ้านพักแห่งนี้

ภายหลังมีญาติพี่น้องห่างๆ ที่สายตาไม่ดีตีนาอมอวันเขียนมาอยู่ด้วย เป็นญาติที่ห่างจนไม่รู้จะห่างอย่างไรของนายท่าน พ่อแม่ตายแล้วจึงมา ขอพึ่งพาอาศัย แม้จะเป็นญาติห่างๆ แต่ถึงอย่างไรก็เป็นญาติ หญิงผู้นั้น

เกรงว่าจะถูกผู้คนครหา ขับไล่ไม่ได้ ทว่าก็ไม่อยากเก็บนางไว้ จึงส่งมาที่นี่
 ต่อจากนั้นเป็นลู่อื้อคนขับรถที่ขาเป๋ข้างหนึ่ง เขามีลาแก่กับรถเทียมลา
 ถูกหญิงผู้นั้นส่งมาอยู่ที่นี้เช่นกัน
 ลู่อื้อเสียบผิปกติ แม้จะทำงานได้ แต่ถามอะไรเขา เขาก็มักไม่ค่อย
 ตอบ

พูดให้นำฟังคือหญิงผู้นั้นมอบรถให้นางหนึ่งคัน พูดตรงๆ คือ
 เห็นลู่อื้อแล้วรำคาญตา ขาพิการจนของหนักไม่ได้ ทำทางไม่น่ามอง ทั้งยัง
 พูดจาไม่เป็น จึงตัดสินใจส่งเขามาที่นี่

แม้จะมีคนเพิ่มขึ้นหลายคน แต่หญิงผู้นั้นกลับไม่ได้เพิ่มเบี้ยรายเดือน
 ให้นางเลยสักกิด ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ที่บ้านพักแห่งนี้ใกล้จะไปไม่รอด
 เต็มที่ นางรู้ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมามีบ่าชู้ทำงานเย็บปักและให้สาวใช้
 แอบนำไปขายให้เหล่าสตรี พวกนางถึงได้มีกินมีใช้

เรื่องนี้นางคิดมานานแล้ว หากไฉ่แค่วันสองวันนี้ แม้บ่าชู้จะปิดบัง
 ไม่ให้นางรู้ แต่นางกินใช้อยู่ทุกวัน บางครั้งเวลาไปตลาดหาซื้อ เห็นซำรับใช้พวกนั้น
 และสายตาดูแคลนของพวกเขา เห็นสาวใช้พวกนั้นแต่งกายดีกว่าตน
 เสียอีก ย่อมมองออกว่าผู้อื่นกำลังดูถูกตน

คุณหนูสกุลเวินไม่ได้มีนางคนเดียว

ดังนั้นก่อนหน้านั้นนางจึงฉวยโอกาสครั้งหนึ่งบอกให้ลุงชิวซื้อรองเท้าบุรุษ
 กับหมวกใบเล็กที่ขายอยู่ริมถนนเตรียมไว้ อ้างว่าจะเอาไว้ใช้ศึกษา
 เวลาวาดภาพ

เพียงแต่ก่อนหน้านั้นนางยังมีความลังเล ขนบธรรมเนียมของยุคสมัยนี้
 ไม่นิยมให้สตรีออกไปปรากฏกายข้างนอก แต่ในงานวัดหลายครั้ง

ตอนที่ ๑

นางเคยเห็นสตรีออกมาทำมาค้าขาย หาเลี้ยงครอบครัว แม้สตรีเหล่านั้น จะถูกวิพากษ์วิจารณ์ลับหลัง แต่นางรู้ว่านั่นเป็นหนทางเดียวที่จะแก้ปัญหา เรื่องปากท้องของคนที่บ้านได้

นางไม่อาจและไม่มีทางนั่งก้มใจอยู่ในบ้านเฉยๆ

นางเคยคิดจะให้ลู่ออกไปทำงานตามที่นางสั่ง แต่ลู่อໍไม่เพียงขาเป็ ยังเสียบจนชวนให้สงสัยว่าเขาเป็นใบ้หรือไม่ ไม่เหมาะที่จะค้าขายเลยจริงๆ

การป่วยของป่าซุ่ยแค่ทำให้นางตัดสินใจได้เท่านั้นเอง

นางจะใช้เงินที่แลกมาได้เริ่มต้นกิจการเล็กๆ

โรงจําฝั่ตรงข้ามมีความเคลื่อนไหวแล้ว นางดึงความคิดกลับมา ครันเห็นว่าประตูโรงจําฝั่เปิดออก หัวใจก็หดเกร็งขึ้นมาทันใด นางสูดหายใจลึก รวบรวมความกล้าเล็กม่านเดินเข้าไปในโรงจําฝั่ นางกตเสียดเบาเอ่ยปากขณะนำลูกปิดหยกเส้นนั้นออกมาจําฝั่ คิดแต่ จะรีบแลกเงินเพื่อเอาไปเชิญหมอมารักษาป่าซุ่ย

เฉาเฟิง* ที่ประเมินราคาอยู่หลังโต๊ะเหลื้อบมองนางหลายที ก่อนจะแจ้งราคากับนาง ป่าซุ่ยบอกนางหลายครั้งว่าลูกปิดหยกเส้นนี้ มีมูลค่าพอที่จะซื้อบ้านทางทิศตะวันตกของเมืองซึ่งเป็นเขตรุ่งเรืองได้หลังหนึ่ง แต่นางไม่ได้ต่อรองราคากับเฉาเฟิง คนที่มาโรงจําฝั่ล้วนขาดแคลนเงิน ร้านใดบ้างที่จะไม่ถือโอกาสกอบโกยกำไร

รับใบจําฝั่ของกับเงินมาแล้ว นางก็ยัดมันลงในถุงใส่เงิน หมุนตัว เดินออกมาอย่างเร่งรีบไปบนถนนเพื่อหาหมอ

นางก้าวฉับๆ เข้าไปในตรอกเล็กฝั่ตรงข้าม คิดจะใช้ทางลัด

* เฉาเฟิง เดิมเป็นคำที่ใช้เรียกลูกจ้างในร้านขายเกลือหรือโรงจําฝั่ ภายหลังใช้เรียกหล่งผู้ดูแลโรงจําฝั่

คิดไม่ถึงว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เงามดำสายหนึ่งจะพุ่งชนนางจากข้างหลัง
นางถูกชนจนล้มลงกับพื้น รู้ตัวแทบจะในทันทีว่าอีกฝ่ายพยายาม
จะแย่งถุงใส่เงินที่นางกำไว้ในมือแน่น

เนื่องจากตกใจเกินไป นางจึงลืมไปว่าต้องร้องให้คนช่วย เอาแต่
กำถุงไว้แน่น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือ

ท่ามกลางความวุ่นวาย นางถูกต้อยทีหนึ่ง ก่อนจะรู้สึกว่ามี
หมวกบนศีรษะร่วงหลุด ผมยาวแผ่สยาย อีกฝ่ายทั้งตั้งทั้งกระซาก แต่นาง
ยังคงไม่ปล่อยมือ โจรผู้นั้นโมโหจึงยกเท้าขึ้นหมายจะถีบนาง

จังหวะนี้เองไม่รู้หนังสือเล่มหนึ่งบินมาจากที่ใด กระแทกใส่ศีรษะ
ของคนผู้นั้นเข้าพอดี

คนผู้นั้นร้องเสียงหลง คลายมือและหงายล้มไปข้างหลัง นาง
รีบคว้าถุงใส่เงินถอยไป มองคนผู้นั้นลุกขึ้นมา เขามีสีหน้าดูดันและทำท่า
จะกระโจนเข้าใส่นางอีกครั้ง แต่พริบตาถัดมาไม่รู้เห็นอะไร โบหน้าพลัน
ซีดเผือดก่อนจะหมุนตัววิ่งหนีไป

นางกำถุงใส่เงินไว้พรางกदन้าอก หันกลับไปก็เห็นชายหนุ่มที่ยืนอยู่
ตรงปากตรอกคนนั้น

นางจำได้ว่าเขาสวมเสื้อผ้าสีฟ้าานวลทั้งชุด จำได้ว่าเขารวบผมยาว
ไว้อย่างดี จำได้ว่าเขาสวมรองเท้าหุ้มแข้งสีดำ จำได้ว่าเอวเขาห้อยป้ายห้อยเอว
สีดำอันหนึ่ง

ชายผู้นั้นท่าทางสุภาพ โบหน้าชาวสะอาด

ปีนั้นในเมืองยังไม่มีใครใส่ใจเขามากนัก

ตอนนั้นนางยังไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร แต่ตอนเขาเดินเข้ามาหานาง

นางอดไม่ได้ที่จะถอยหลังไปหลายก้าวเพราะเหตุการณ์ที่ประสพพบเจอ
เมื่อครู่นี้

เขาไม่สนใจนาง เพียงก้มตัวลงหยิบหนังสือเล่มนั้น ยังมีหมวกสีดำ
ใบเล็กของนางที่หล่นอยู่

เขาบัดๆ หนังสือที่สกปรกและคิ่นหมวกให้นางพลางเอ่ยเสียงเรียบ

'ครึ่งหน้าเวลาจำนำของ เก็บเงินให้ดีกว่าก่อนค่อยออกจากร้าน
อย่าถือไว้ในมือและอย่าเดินในตรอกเล็กๆ โจรที่นี่มักคอยจับตาดูโรงจำนำ
มองหาแกะอ้วน'

นางเบิกตาโต ตื่นตระหนกเล็กน้อย ไม่ได้ยื่นมือไปรับ แต่รีบยึดถุงเงิน
เข้าไปในอกเสื้อ

'ซ้ำไม่ใช่...ไม่ใช่แกะอ้วน...' นางพูดด้วยใบหน้าที่ซีดขาว 'นี่เป็นเงิน
ที่จะนำไปช่วยคน เชิญหมอมารักษาคนที่บ้านซ้ำ'

'คนที่ถือถุงเงินหนักๆ ล้วนเป็นแกะอ้วน' เขามองนางอย่างเย็นชา
'โจรพวกนั้นสนใจแต่เงินไม่สนใจคน ไม่สนใจหรอกว่าเงินนี้เจ้าจะเอาไป
ทำอะไร'

ได้ยินดังนั้นแล้วนางก็พูดไม่ออกไปชั่วขณะ ได้แต่ยื่นมือไปรับหมวก
กลับมาสวม แค้นคำพูดสองคำออกมาจากลำคอที่ตีบตัน

'ขอบคุณ'

หลังคำขอบคุณของนาง เขาก็ไม่ได้เอ่ยอะไร เพียงถือหนังสือเล่มนั้น
หมุนตัวจากไป

นางมองเขาเดินออกจากตรอกแล้วข้ามถนน บ่าวชายคนหนึ่ง
รีบก้าวออกมาเลิกม่านให้เขา เขาเพิ่งในโรงจำนำที่กอบโกยเงินนางไป

รีบออกมาต้อนรับ

ม่านทึงตัวลง รองเท้าหุ้มแข้งสีดำของเขากับเสื้อผ้าสีฟ้าฉูดฉาด หายลับไปหลังประตูอย่างรวดเร็ว

นางจ้องมองโรงจำนำที่เขาหายเข้าไปอย่างตกตะลึงเล็กน้อย นางไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร รู้เพียงว่าชายผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป หัวใจนางยังคงเต้นรัว ความคิดสับสนวุ่นวาย ได้แต่รวบรวมที่แผ่ขยายให้ดีและสวมหมวกใบเล็กอีกครั้ง

ครั้งนี้ได้ดี นางก็จัดแจงตัวเองอย่างเร่งรีบ ไม่กล้าเดินในตรอกเล็กๆ อีกได้แต่ย้อนกลับไปบนถนนใหญ่

พอถึงถนนใหญ่ นางเหลือบมองไปยังโรงจำนำซึ่งเป็นอาคารสามชั้น อย่อย่างอดไม่ได้ กลับบังเอิญเห็นว่าชายผู้นั้นนั่งอยู่ริมหน้าต่างชั้นสอง มือยังคงถือหนังสือเล่มนั้น อ่านด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

ทันใดนั้นนางพลันตระหนักว่าที่แท้เขานั่งอยู่ตรงนั้นมาตลอด

เพราะนั่งอยู่ตรงนั้น ถึงเห็นนางถูกโจรปล้นชิงในตรอกฝั่งตรงข้าม นางตกใจเล็กน้อยจึงตะลึงงันไป

ถนนใหญ่ค่อนข้างกว้าง นางไม่รู้ว่าจากโรงจำนำ เขาพุ่งไปยังตรอกเล็กฝั่งตรงข้ามในเวลาเพียงครู่เดียวได้อย่างไร นางเคยได้ยินว่าบางคนมีวิทยุสูงส่ง สามารถไต่หลังคาเดินบนกำแพง เห็นตัวไปมาบนหลังคาได้ นางยังเคยฟังลุงซิวเล่าเรื่องราวในยุทธภพให้ฟัง ยังคิดว่าเรื่องพวกนั้นล้วนเป็นข่าวลือที่เอาไว้อู้อวยคนเสียอีก

บางที่เขาอาจบังเอิญเดินผ่านตรอกนั้นพอดี?

เพิ่งจะคิดเช่นนี้ก็เห็นชายผู้นั้นหลุบตามองลงมาเหมือนรู้สึกได้ถึง

สายตานาง

เขาเลิกคว่เมื่อเห็นว่าเป็นนาง

นางหน้าแดงเรื่อโดยไร้สาเหตุ แต่กลับไม่ได้เบนสายตาออกไป
เพียงสังเกตว่าหนังสือที่อยู่ในมือเขาคือ 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์'

นั่นเป็นตำราการศึกษาที่รวบรวมบทสนทนาระหว่างผู้ออกกับไท่กงวี่
แต่นางเคยอ่านเจอในหนังสือว่าปราชญ์และบัณฑิตชื่อดังหลายคน
ต่างคิดว่า 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' เป็นหนังสือที่ไม่มีอยู่จริง
เป็นหนังสือปลอมที่คนรุ่นหลังแต่งขึ้นเอง

นางไม่รู้ว่าเหตุใดเขาจึงอ่านหนังสือเล่มนี้ แม้หนังสือเล่มนี้
จะเป็นของจริง แต่ก็เป็ตำราการศึกษาเล่มหนึ่ง คนผู้นี้ดูไม่เหมือนผู้ฝึกยุทธ์
ใบหน้าเขาขาวซีดเหมือนบัณฑิตอย่างไรอย่างนั้นเสียมากกว่า

แต่นางก็รู้เช่นกัน ที่ใจผู้นั้นเห็นเขาแล้ววี่งหนี ต้องเป็นเพราะเขา
มีวิชายุทธ์สูงส่ง มิใช่บุคคลที่จะล่วงเกินได้แน่นอน

นางผงกศีรษะให้เขา ขอขอบคุณเขาอย่างไรเสียอีกครั้ง

เขาไม่สนใจนางแล้ว เพียงเบือนสายตาออกไปและอ่านหนังสือเล่มนั้น

ต่อ

ส่วนนางที่หงนหน้ามองชายหนุ่มบนอาคารก็ไม่คิดมากอีก ก้าวเท้า
ออกตามหาหมอต่ไป

"คุณหนู คุณหนู..."

เสียงร้องเรียกของหลิงเอ๋อรั่ดิ่งสตินางกลับมา

"ถึงร้านหนังสือแล้วเจ้าคะ"

นางกะพริบตา เห็นสาวใช้ของตนมองมาอย่างเป็นห่วง ถึงได้พบว่า
รถม้าหยุดลงแล้ว

นางกะพริบตาอีกครั้ง ดึงความคิดกลับมาจากความทรงจำ
เมื่อห้าปีก่อนแล้วรับหมวกม่านที่หลังเออร์รี่ยื่นให้มาสวมใส่เพื่อปิดบังใบหน้า
ก่อนจะลงจากรถ

ทางทิศใต้ของเมืองไม่คึกคักเหมือนเขตการค้าทางทิศตะวันตก
บริเวณนี้ส่วนใหญ่เป็นที่อยู่อาศัยของชาวบ้านทั่วไป บ้านเรือนหลังเล็ก
และเก่าโทรม ร้านค้าที่นี่ส่วนใหญ่ขายเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน หนังสือ
ที่อยู่ในร้านหนังสือตรงหน้านี้เป็นหนังสือเก่ามากกว่าหนังสือใหม่

แต่นางชอบร้านหนังสือแห่งนี้ ร้านเล็กๆ ที่ไม่สะดุดตาแห่งนี้
เต็มไปด้วยหนังสือทั้งชั้นบนชั้นล่าง หนังสือที่อยู่ข้างในแม้มีใช้หนังสือ
ที่ใหม่ที่สุด แต่ที่นี่มีหนังสือทุกประเภท เนื้อหาครอบคลุมตั้งแต่ดาวบนฟ้า
ไปจนถึงหินใต้ดิน จากตะวันออกไปตะวันตก จากเหนือจรดใต้ ไม่ว่าจะ
จะเป็นหนังสือในยุคสมัยใดล้วนค้นพบได้ที่นี้

อีกอย่างที่แตกต่างจากที่อื่นคือร้านแห่งนี้มีสตรี

ตอนนางเดินเข้ามาในร้านหนังสือแห่งนี้ แม่นางผู้นั้นนั่งอยู่
หลังโต๊ะคิดเงิน

แตกต่างจากหญิงสาวส่วนใหญ่ในเมือง แม่นางผู้นี้ไม่สวมหมวกม่าน
ทั้งยังไม่สวมผ้าโปร่ง ไม่ปิดบังใบหน้าแม้แต่น้อย

แม่นางผู้นี้มีรูปร่างงดงามยิ่ง ชอบสวมเสื้อผ้าสีดำ ใบหน้าเยียบเย็น
ดูน่าค้างแข็ง ไม่เคยยิ้มยิ้มกับผู้ใด และมักไม่สนใจใคร แต่นางรู้ว่า
แม่นางผู้นี้มีความรู้กว้างขวาง รู้ทุกเรื่อง

หลังจากเข้ามาในร้านหนังสือ เมื่อแน่ใจว่าวันนี้เค้าแก่ร้านไม่อยู่ในร้านนอกจากแม่นางผู้หนึ่งแล้วก็ไม่มีคนอื่น นางจึงถอดหมวกมานอก

บอกตามตรง นางไม่ชอบปิดหน้าปิดตาแบบนี้เลยสักนิด แต่ขนบธรรมเนียมเป็นเช่นนี้ เวลาอยู่ข้างนอกสตรีจะเปิดเผยหน้าตาไม่ได้ ดังนั้นเมื่อนางพบว่าที่นี่มีร้านหนังสือ แถมบางครั้งคนเฝ้าร้านยังเป็นสตรี นางจึงตั้งใจและดีใจ เพราะขอเพียงมาที่นี่ นางจะสามารถเลือกซื้อหนังสือที่ตัวเองชอบได้อย่างผ่อนคลาย

ร้านหนังสือแห่งนี้แม้จะมีหนังสือทุกประเภท แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะให้สตรีเฝ้าร้านหรืออย่างไร เวลาส่วนใหญ่จึงมักไม่ค่อยมีลูกค้าเข้าร้านนัก นอกจากนางแล้ว นางเห็นลูกค้าคนอื่นเข้ามาซื้อหนังสือเป็นครั้งคราวเท่านั้น ลูกค้ามีไม่มากเลยจริงๆ

แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด ร้านค้าแห่งนี้กลับสามารถอยู่รอดมาได้

แม้จะรู้สึกเกรงใจเจ้าของร้าน แต่นางชอบความเงียบสงบของที่นี่ มักจะอยู่ที่นี้ได้เป็นครั้งคราววัน

หนังสือที่นี่เปลี่ยนใหม่อยู่บ่อยๆ ทุกครั้งที่นางมา หนังสือบนชั้นล้วนไม่เหมือนเดิม แต่มักจะมีหนังสือที่นางต้องการเสมอ นางเคยอ่าน 'จดหมายเหตุราชวงศ์ซยา' ที่อยู่ใน 'บันทึกธรรมเนียมพิธี' จากที่นี่ เคยอ่าน 'บันทึกแคว้นหย่งจยา' ในสมัยจิ้นที่รวบรวมโดยเจิ้งจี้ หนังสือสองเล่มนี้ผู้คนต่างบอกว่าสูญหายไปนานแล้ว แต่เนื้อหาในหนังสือของที่นี่กลับสมบูรณ์มาก ทั้งยังไม่เหมือนบันทึกของคนรุ่นหลัง

ใน 'บันทึกแคว้นหย่งจยา' เนื้อหาเกี่ยวกับหนอนใหม่แปดชีวิต*

* หนอนใหม่แปดชีวิต เป็นชื่อหนอนใหม่ชนิดหนึ่งที่ถูกเพาะเลี้ยงขึ้นในแคว้นอยู่คู่ตามก๊ก สามารถพันเส้นใยออกมาห่อหุ้มตัวเองได้ปีละแปดครั้ง จึงได้ชื่อดังกล่าว

ทำเอานางตกตะลึงมาก นางเอาเนื้อหาในหนังสือกลับไปสอบถามยืนยันกับคนเลี้ยงหนอนใหม่จนสามารถพัฒนาวิธีการเลี้ยงหนอนใหม่ให้ดียิ่งขึ้นได้

หลายปีมานี้นางได้รับความรู้มากมายจากหนังสือโบราณเหล่านี้ เวลาว่างจึงมักมาหาหนังสือล้ำค่าที่เป็นประจำ

นางเดินซำๆ ไปตามตู้หนังสือ ค้นหาหนังสือที่ต้องการจนเปลอสิมเวลากระทั่งหลังเออร์มาเตือน นางจึงหยิบหนังสือหลายเล่มไปจ่ายเงิน

แม่นางที่เฒ่าคิดเงินใช้เชือกผูกหนังสือให้นางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "ทั้งหมดนี้สามตำลึง"

ได้ยินว่าราคาหนังสือแพงขนาดนี้ หลังเออร์ที่อยู่ด้านข้างสุดหยาใจอย่างตื่นตระหนก

"ไฉนจึง..."

แม่นางชุดดำปรายตามองมาอย่างเย็นชา สายตาเย็นเยียบนั้นคมกริบดุจกระบี่ ทำเอาหลังเออร์ตกใจจนหลับตาลงทันที หดตัวไปอยู่ข้างหลังนาง

"หลังเออร์ เจ้าเอาหนังสือไปวางบนรถก่อนเถอะ"

นางหิ้วหนังสือขึ้นมาอย่างขบขัน หมุนตัวส่งหนังสือให้สาวใช้ที่หลบอยู่ข้างหลังด้วยท่าทางหวาดหวั่น

พอได้ยินว่าไปก่อนได้ หลังเออร์ก็หยิบเอาหนังสือหลายเล่ม ผลักประตูหนีออกไปอย่างรีบร้อน

"ขออภัยด้วย สาวใช้ที่บ้านข้าเล่าเรียนมาไม่มาก ไม่รู้ว่าหนังสือพวกนี้ดีเพียงใด ท่านอย่าถือสาเลย" นางยิ้มให้แม่นางที่อยู่หลังเฒ่าคิดเงิน

หยิบก้อนเงินสามตำลึงออกมาจ่ายค่าหนังสือ

แม่นางชุดดำมองรอยยิ้มบนหน้านางด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ริมฝีปากยังคงเป็นเส้นตรง ไม่ยกขึ้นแม้แต่บ่อย เพียงยื่นมือเล็กๆ ขาวเนียนออกมา รับเงินสามตำลึงนั้นไว้ แต่นางสังเกตเห็นว่านายน์ตาที่ตำประหนึ่งก้อนหิน อันเยียบเย็นของอีกฝ่ายอ่อนโยนลงเล็กน้อย ไม่คมกริบประหนึ่งมีดอีก

นางยิ้มให้แม่นางผู้นั้น เก็บถุงใส่เงินแล้วหมุนตัวจะเดินออกจากร้าน ก่อนถึงประตูพลันได้ยินแม่นางผู้นั้นเอ่ยปากอย่างหาได้ยากยิ่ง

"เก้าแก้วเงิน"

คำเรียกขานนี้ทำเอานางชะงักไป หันกลับไปเห็นแม่นางผู้นั้นกำลังมองตนและเอ่ยว่า

"เก้าแก้วเงินบอกว่าหากเก้าแก้วเงินต้องการเปิดสำนักศึกษา เราสามารถจัดหาสมุดคัดอักษรให้ได้"

นางยืนแข็งที่อยู่อู่ข้างประตู ช่วงขณะหนึ่งที่ไม่รู้จะตอบอย่างไร
แม่นางผู้นั้นมองนาง ครูใหญ่จึงเหลืออกตาขึ้น

"เก้าแก้วเงินได้ยินว่าเก้าแก้วเงินคิดจะเปิดสำนักศึกษาให้เด็กๆ ลูกคนงานระดับล่างได้เล่าเรียนเขียนอ่าน เจ้าสามารถกลับไปบอกเก้าแก้วเงินว่าเก้าแก้วเงินร้านหนังสือยินดีมอบสมุดคัดอักษรให้โดยไม่คิดเงิน"

นางกะพริบตาปริบๆ กระแอมไอและพยักหน้า

"ข้าทราบแล้ว ข้าจะไปบอกเก้าแก้วเงิน"

แม่นางชุดดำจ้องนางเขม็ง ก่อนจะดึงสายตากลับมายังหนังสือข้างมือตนและไม่ได้เหลือบมองนางอีก

นางหัวใจเต้นแรงขณะหมุนตัว สวมหมวกมาแล้วผลักประตู

เดินออกไป

หลังจากขึ้นรถม้ามาแล้ว นางอดมองออกไปนอกหน้าต่างไม่ได้
ร้านหนังสือตั้งอยู่ตรงนั้นเจียบๆ แมวดำตัวหนึ่งนอนขดตัวอาบแดดอยู่
ข้างประตู มองผ่านลวดลายของช่องหน้าต่างเข้าไป นางเห็นแม่นางชุดดำ
ในร้านกำลังมองออกมาที่นางเช่นกัน

หัวใจสะดุดอย่างไร้สาเหตุ

ฉับพลันนั้นนางรู้ว่าแม่นางผู้นี้รู้

นางปล่อยม่านหน้าต่าง ประสานมือเล็กเย็นเฉียบไว้ตรงหน้า

บางทีเค้าแก่ฉิบก็อาจรู้ด้วย ในเมืองนี้ยังมีคนอื่นเท่าไรนะที่รู้

นางไม่ได้ใส่ใจอย่างแท้จริงว่าผู้คนจะรู้มากน้อยแค่ไหน นั่นหาใช่
ความลับยิ่งใหญ่อะไร นางรู้ว่าถึงอย่างไรก็ต้องมีคนรู้อยู่บ้าง

ร้านหนังสือแห่งนี้ก็เป็นของใจชิงหรือ

นางคิดถึงตำรา 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' ในมือเขาในปีนั้น
อย่างไร้สาเหตุ ผู้คนต่างบอกว่า 'พิชัยสงครามหกกลยุทธ์' เป็นหนังสือปลอม
แต่ภายหลังนางพบว่าไม่ใช่ นางเคยเห็นหนังสือเล่มนั้นในร้านหนังสือ
ทั้งยังซื้อกลับมาอ่านที่บ้าน นางรู้สึกว่ามันไม่ใช่ของปลอม ไม่ใช่งานเขียน
ลอกเลียนแบบ

คนที่รู้ความลับของนางล้วนเกี่ยวข้องกับใจชิงไม่มากก็น้อย
เพียงแต่ไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู

นางหวังว่าที่คนในร้านหนังสือรู้เรื่องนี้จะเพราะฟังมาจากที่อื่น
ทว่านางก็ต้องทำอะไรรอบๆระวังรอบคอบให้มากกว่านี้

แม้ว่าแม่นางผู้นั้นจะดูเหมือนไม่มีเจตนาร้าย นางเองก็ไม่รู้สึกรู้ว่า

ตอนที่ ๑

ถ้าแก่ร้านหนังสือมีเจตนาร้ายต่อนาง แต่หลายปีมานี้นางได้เรียนรู้ว่า
เรื่องต่างๆ มีอาจมองเพียงเปลือกนอก

รถม้าวิ่งไปข้างหน้า ลัดเลาะไปตามถนนและตรอก ไม่นาน
ก็ออกจากเมืองมาถึงลานบ้านของตน

นางลงจากรถ ก้าวข้ามธรณีประตู หลังเออร์หอบหนังสือตามอยู่
ข้างหลัง

"ข้ารู้สึกเวียนหัวนิดหน่อย จะกลับไปพักผ่อนที่ห้อง" นางก้าวเข้าไป
ในประตู รับหนังสือจากสาวใช้แล้วเอ่ยปากกำชับ "เจ้าไปทำงานของตัวเอง
เถอะ"

"เจ้าค่ะ"

ด้วยรู้ว่าคุณหนูใหญ่ของตนร่างกายอ่อนแอ เวลาส่วนใหญ่พักผ่อน
อยู่ในห้อง กลับจากข้างนอกแล้วมักต้องนอนพักหลายวัน หลังเออร์จึง
รับคำ ผงคีรีระะอย่างว่าง่ายแล้วหมุนตัวเดินจากไป

หลังจากไล่สาวใช้ผู้นั้นออกไปแล้ว นางก็มุ่งหน้าไปยังเรือนหลังเล็ก
ของตน เข้าห้องไปแล้วก็ปิดประตู ถอดเสื้อผ้าที่สวมอยู่ออก ดึงปีนบนคิระระ
ออกมา ก่อนจะเข็ดเป้งและขาดบนใบหน้า รวบผมที่แผ่สยายใหม่อีกครั้ง
จากนั้นก็หยิบชุดคลุมตัวหนึ่งออกมาจากหีบเสื้อผ้า แต่กลับเห็นผ้าที่วางอยู่
บนโต๊ะเข้าเสียดก่อน

นั่นเป็นผ้าที่นำกลับมาจากโรงงานก่อนหน้า

...สีฟ้าจาง

นางยื่นมือไปลูบผ้าพบนั่นอย่างอดใจไม่อยู่

เนื้อผ้าใต้ท้องนิ้วเนียนละเอียดและนุ่มมือ ด้านบนเป็นลวดลาย
ประณีต ใช้ด้ายขาวที่สีต่างจากสีผ้าเพียงเล็กน้อยปกคลุมลายขลุ่ยตี*
ดอกท้อ สายน้ำไหล และเรือลำเล็ก

ลมฤดูใบไม้ผลิพัดมาอีกครั้ง พาให้ต้นหลิวนอกหน้าต่างโบกพลิ้ว
ท่ามกลางความเหม่อลอย นางเหมือนเห็นเขายืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง
ได้กลิ่นที่แผ่ออกมาจากตัวเขา รู้สึกเหมือนนี่เป็นผ้าที่มีอุณหภูมิร่างกาย
และหยาดเหงื่อของเขาอยู่

ช่วงเวลานั้นเหมือนเขาอยู่ตรงหน้านางอีกครั้ง ประชิตเข้ามาใกล้
เหลือเกิน ใกล้เกินกว่าระยะที่ควรจะเป็นมากนัก

นางรู้สึกได้ว่าปอยผมสีดำของเขาที่ทิ้งตัวลงมาได้ผ่านดวงตานาง
รู้สึกว่าการกลืนอายของเขาพัดผ่านข้างแก้มนางไป

เสียงหัวใจเต้น อุณหภูมิร่างกาย กลืนอาย...และสีพวงข้างคอเขา...

ยังมีดวงตาดำลึกลับดูบ่อน้ำคุ่นั้นและเสียงแหบต่ำของเขา

'เพราะอะไร'

นางจำได้ว่าเขาเอ่ยถามข้างหูนาง

'เหตุใดเจ้าจึงทำเช่นนั้น'

หัวใจสั่นไหวน้อยๆ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงเขาล้วนสั่นไหวเช่นนี้เสมอ
นางกลืนหายใจ ออดหลับตาลงไม่ได้

พอหลับตาลง ความทรงจำก็หลังไหลเข้ามาไม่หยุดเหมือนกระแสน้ำ
ที่ถั่งโถม

นางจดจำเรื่องราวเกี่ยวกับเขาได้มากมาย จดจำได้มากเกินไป

* ขลุ่ยตี เป็นเครื่องเป่าชนิดหนึ่งของจีน ทำจากไม้ไผ่ เวลาเล่นจะเป่าในแนวขวาง โดยเป่าลมจากรูด้านข้าง คล้ายกับการเป่าฟลูต

อยากลืมหืมก็ลืมไม่ได้

วันนั้นเมื่อห้าปีก่อนหลังเชิญหม่อมมาตรวจดูแล้ว นางถือใบสั่งยาที่หม่อมเขียนให้ไปเจียดยาที่ร้านขายยา นำกลับมาต้มให้ป่าชู้ยดื่มอาการของป่าชู้ยค่อยๆ ดีขึ้น แต่นางกลับไม่รู้สึกล้อคนคลายลง

นางแบ่งเงินที่เหลือออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเก็บไว้ที่เหลือนางในชุดบุรุษเอาไปซื้อหูกทอผ้าจำนวนหนึ่งและนำไปให้ครอบครัวชาวนาในชนบทที่ยากจน ขอให้หญิงชาวนาใช้ช่วงเวลาที่ว่างจากการทำนาทอผ้าให้นาง

เรื่องการรับซื้อผ้าจากหญิงชนบทไม่ได้มีนางทำอยู่คนเดียว ที่ผ่านมาพ่อค้าในเมืองจะรับซื้อผ้าจากหญิงชนบทแถบซานเมืองที่ไม่ไกลออกไปเป็นประจำ แต่ที่บ้านของสตรีเหล่านั้นมีหูกทอผ้าอยู่แล้ว

ที่นางเห็นเป็นครอบครัวที่ยากจนกว่านั้น ไม่มีปัญญาแม้กระทั่งจะซื้อหูกทอผ้าด้วยซ้ำไป

นางให้พวกเขาเช่าหูกทอผ้า ทั้งยังมอบฝ้ายให้ ค่าเช่าหูกทอผ้าและค่าฝ้ายให้จ่ายเป็นผ้าที่ทอเสร็จแล้ว หากเจอหญิงชนบทที่ทอผ้าไม่เป็นนางจะขอให้ป่าชู้ยไปสอนพวกเขาถึงที่บ้านจนเป็นที่ละคน

ป่าชู้ยบ่นก็จริง แต่ก็รู้ว่าปล่อยให้มันเป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ใช่หนทางแก้ปัญหายุ่งยากที่สุดท้ายจึงรับปากช่วย

ป่าชู้ยพยายามเลี้ยงดูนางเหมือนคุณหนู ทว่านอกจากรู้หนังสืออ่านตำราได้แล้ว เพลงพิน หมากล้อม อักษร ภาพวาด นางไม่เจนจัดสักอย่าง การทอผ้าก็กลายเป็นไม่ใช่ทักษะที่นางเชี่ยวชาญ แต่ป่าชู้ย

รู้วิธีเย็บปัก ทั้งยังเชี่ยวชาญมาก ตั้งแต่เล็กจนโต เสื้อผ้ากว่าครึ่งที่นางสวมใส่ ล้วนมาจากฝีมือของป้าชู่ย

นางไม่รู้เรื่องการทอผ้า แต่นางรู้หนังสือ ท่านแม่ทิ้งหนังสือไว้ให้นาง หลายตัวและนางก็ได้เรียนรู้อะไรมากมายจากในหนังสือเหล่านั้น

นางพูดกับหญิงชนบทพวกนั้นจนปากแทบฉีก กว่าจะทำให้พวกนางเชื่อว่านางไม่ใช่พวกตมตุ๋น แน่แน่นอนว่าฝ่ายกับหูกทอผ้าช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือให้นางได้ไม่น้อย

ช่วงนั้นนางวิ่งวุ่นไปมาจนขาแทบหัก น่าจะตอนนั้นเองที่นางรู้สึกโชคดี ที่ตัวเองมีทำกรรมชาติ ไม่ถูกรัดจนทำเล็ก จึงสามารถเที่ยวไปเที่ยวมาได้ เช่นนี้

ตอนแรกเรื่องราวดำเนินไปอย่างราบรื่น นางทำงานอยู่จนหัวหมุน แต่แล้วสถานการณ์ก็กลับแปรลง

ปีนั้นหลังการเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง ไม่ถึงหนึ่งเดือนนางก็รับซื้อผ้า มาสิบสี่พับ นางสวมเสื้อผ้าบุรุษ ปลอมตัวเป็นชายไปทำการค้าในเมือง แต่กลับขายผ้าไม่ออกสักพับ

ผู้คนไม่รับซื้อผ้าจากนาง ไม่ว่าจะกะดราดราคาให้ถูกเพียงใด นางพูดจนปากแทบฉีก ตระเวนไปทั่วร้านขายแพรรรณ โรงย้อม ร้านขายเสื้อผ้าสำเร็จรูป แม้กระทั่งร้านขายเสื้อผ้าเก่า แต่กลับไม่มีร้านค้าใด ยอมซื้อผ้าจากนางเลย

'ไม่ได้ๆ...'

'ไม่เอาๆ...'

'ข้าไม่ต้องการ เจ้าออกไปเถอะ รีบออกไปซะ...'

ตอนที่นางหิวห่อสัมภาระหนักอึ้งและถูกไล่ออกจากร้านขายเสื้อผ้าอีกครั้ง หิมะกำลังโปรยปรายลงมาจากท้องฟ้า

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงไม่มีคนรับซื้อผ้าจากนาง วูบหนึ่งยังสงสัยว่าหรือผู้คนที่ออกกว่านางเป็นหญิง หญิงที่ฐานะทางบ้านไม่ดีถึงได้ออกมาปรากฏโฉมข้างนอก แต่ในสถานการณ์ที่ต้องสวมชุดบุรุษตะลอนอยู่ข้างนอกหลายเดือน สองมือของนางหยาบกร้านเพราะการขนของ สองเท้าถลอกครึ่งแล้วครึ่งเล่าจนหนังด้าน นางถึงขั้นเปลี่ยนแบบท่าเดินส่ายอาดๆ แบบบุรุษ เปลี่ยนแบบการเปล่งเสียงพูดออกมาอย่างทรงพลังได้ กระทั่งตัวเองเห็นเงาสะทอนบนผืนน้ำยังแทบจำตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ แล้วผู้อื่นจะคิดว่านางเป็นสตรีได้อย่างไร

นางไม่ยอมล้มเลิกความพยายาม แต่กลับรู้ว่าตัวเองอาจต้องขาดทุนย่อยยับ

นางยังคิดว่านี่เป็นหนทางที่สามารถทำมาหากินได้

สตรีไม่อาจออกไปทำการค้าข้างนอก แต่นางแคว้นผ้าและนำไปขายต่อให้พ่อค้า ไม่ได้เปิดร้านขายของ เหตุใดเช่นนี้ก็ยังไม่ได้ หรือว่าสุดท้ายแล้วนางก็ได้แต่พึ่งเศษเงินจากนายท่านและหญิงผู้นั้น ต้องใช้ชีวิตโดยดูสีหน้าพวกเขาไปตลอดชีวิต

ยืนอยู่ท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ นางทั้งเหนื่อยทั้งเปลี่ยว ความรู้สึกไม่ยอมแพ้ผุดออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ

นางมีสินค้า แต่กลับขายไม่ออก

เดินอยู่ท่ามกลางสายลมและหิมะที่โปรยปรายดูจวบจุ นางสงสัยว่าหรือตัวเองคิดอะไรง่ายเกินไป ทว่ายังคงหอบสัมภาระมุ่งหน้าไป

ร้านถัดไปอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็ยังได้รับคำตอบกลับมาเหมือนเดิม

'นายท่าน ขอร้องท่านล่ะ อย่างน้อยก็บอกข้าเถอะว่าเหตุใดจึงไม่รับสินค้าของข้า'

'ไม่รับก็คือไม่รับ พวกเราย่อมมีเหตุผลของเรา เจ้าจะเข้าซื้ออะไร ไปๆ อย่มาขัดขวางการทำการค้าของพวกเรา!'

เป็นอีกครั้งที่นางถูกคนไล่ตะเพิดออกมา ก่อนถึงประตู คนผู้นั้นยังผล็กนางทีหนึ่ง

นางถอยไปข้างหลังและสะดุดธรณีประตู ร่างกายเสียสมดุล แล้วล้มคะมำออกไปข้างนอก นางตื่นตกใจ ไม้่างเลยยกว่าจะหันหน้ากลับมาได้ก่อนกระแทกพื้น แต่ก็ยังล้มลงบนพื้นหิมะอยู่ดี

การหกล้มครั้งนี้ทำเอานางเจ็บจนเห็นดาว ช่วงขณะหนึ่งที่หายใจไม่ออก และไม่อาจขยับตัว ครั้นได้สติลืมตาขึ้นมาก็เห็นร่องเท้าหุ้มแข้งสีดำคู่หนึ่ง อยู่ตรงหน้า

นางแหงนหน้ามอง เห็นชุดคลุมยาวสีดำสนิท ป้ายห้อยเอวตามด้วยเสื้อด้านหน้าที่ปักด้วยด้ายแดง ยังมีนัยน์ตาดำลึกไม่สิ้นสุดของชายผู้นั้น

ชายหนุ่มยืนอยู่ตรงนั้น มือถือร่มกระดาษน้ำมัน หลบตามองนาง นางตัวแข็งทื่อ ช่วงขณะนั้นไอร้อนพลันวิ่งพล่านไปทั่วร่าง รู้สึกเพียงอับอายและกระอักกระอ่วน

นางรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น ปิดน้ำจากหิมะและคราบสกปรกบนใบหน้าออก ก่อนจะเก็บผ้าที่ปลิวหลุดมือไปและหล่นกระจายเต็มพื้นขึ้นมา นางเร่งมืออย่างเต็มที่แล้ว แต่ยังคงรู้สึกถึงสายตาของเขา

ตอนที่ ๑

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงยังยืนอยู่ตรงนี้ เหตุใดจึงไม่เดินจากไป
รู้สึกขบขันหรือ อยากเห็นนางชายหน้าใช้หรือไม่ แต่ชายผู้นั้นกลับไม่ยอม
ขยับเขยื้อน เขายืนอยู่บนถนนใหญ่ จับจ้องนางนิ่ง

รอกันนางเก็บผ้าทั้งหมดขึ้นมามากอย่างประดักประเดิด หอกลับลงไป
สัมผัสและลูกขึ้นเย็น คิดจะหมุนตัวเดินจากไปอย่างรวดเร็ว จึงได้ยิน
ชายหนุ่มข้างหลังเอ่ยปาก

'คิดจะทำการค้าหรือ'

นางอึ้งไปครู่หนึ่ง หยุดเดินและหันกลับไปมองเขา

ชายหนุ่มก้าวรุ่มจ้องมองนาง ใบหน้ายังคงเฉยชา ในมือเป็น
หมวกสีดำใบเล็ก

นางเพิ่งรู้ว่าหมวกของตัวเองหลุดอีกแล้ว ไม่รู้ถูกเขาเก็บขึ้นไป
ตั้งแต่เมื่อไร

นางลังเลครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวเข้าไปรับหมวกใบเล็กท่ามกลางหิมะ
ที่โปรยปรายพลางเปล่งเสียงตอบ

'ใช่'

แม้นางจะถูกขึ้นมาแล้ว แต่ชายผู้นี้ก็ยิ่งสูงกว่านางมากนัก เขา
หลุบตามองนางแล้วเอ่ยขึ้น

'ในเมืองแห่งนี้ การทำการค้ามีกฎธรรมเนียม'

'กฎธรรมเนียมอะไร' นางอึ้งงันไปก่อนจะเอ่ยถาม

ชายหนุ่มพยักพืดไปยังศาลเจ้าท้ายถนน

'เห็นหอสุมที่แขวนโคมสีแดงตรงข้ามศาลเจ้านั้นหรือไม่'

นางหันมองไปยังทิศทางของศาลเจ้า จึงได้เห็นหอสุมที่แขวนโคมแดง

ไว้ด้านหน้า

นางรู้จักหอสุราแห่งนั้น นั่นคือหอสุราเรืองโรจน์ ทุกคนในเมืองนี้ต่างรู้จักหอสุราเรืองโรจน์ ที่นั่นมีพ่อครัวที่เก่งที่สุดในเมือง ยังมีธงหน้าร้านที่ใหญ่ที่สุดในเมืองด้วย แม้จะยืนอยู่ตรงนี้ก็ยังสามารถเห็นธงที่โบกสะบัดท่ามกลางสายลมได้อย่างชัดเจน

'คนที่คิดจะทำการค้าต้องเข้าไปในหอสุราตรงข้ามศาลเจ้าชื้อยันต์คุ้มภัยกับหลงจู้ที่นั่นก่อน'

'เพราะอะไร' นางไม่เข้าใจจึงซักต่อ

'คุ้มครองให้ปลอดภัย' นัยน์ตาสีดำของเขาแอบเรียบไร้อล้นขณะเอ่ยเสียงเรียบ 'ป้องกันไม่ให้ภูตผีปีศาจมารังควาน ทำให้กิจการรุ่งเรือง'

นางมองโคมไฟสีแดงท่ามกลางลมหิมะอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง พอตั้งสายตากลับมาที่ชายหนุ่ม เขาก็หมุนตัวจากไปแล้ว

ขณะมองแผ่นหลังที่จากไปของเขา นางรู้สึกงงงวยและไม่สบายใจเล็กน้อย แต่นางลองมาหลายวิธีแล้ว ทำอย่างไรคนเหล่านั้นก็ไม่ยอมรับสินค้าจากนาง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ลองไปดูที่หอสุราแห่งนั้นจะเป็นไรไปเล่า

นางมุ่งหน้าไปยังหอสุราแห่งนั้นเพื่อชื้อยันต์คุ้มภัยจากหลงจู้

หลงจู้มองห่อสัมภาระในมือนาง ถ้ามเพียงว่านางจะทำการค้าอะไร หลังตอบเขาไป หลงจู้ผู้นั้นก็มอบยันต์คุ้มภัยสีแดงให้นางอันหนึ่งและบอกราคา

ยันต์คุ้มภัยอันนั้นราคาค่อนข้างสูง แต่นางก็จ่ายเงินให้เขา หยิบเหรียญทองแดงที่มีติดตัวทั้งหมดออกมาจ่าย หลงจู้ยังบอกนางว่าต้องมาจุดธูปที่ศาลเจ้าทุกเดือน แล้วเขาจะเปลี่ยนยันต์คุ้มภัยอันใหม่ให้

ตอนที่ ๑

พูดง่าย ๆ ก็คือการจ่ายเบี้ยรายเดือนนั้นแหละ
นางกะพริบตาปริบ ๆ และเข้าใจอย่างรวดเร็ว
ภายหลังสืบดูหลายครั้งถึงรู้ว่าหอสุรานั้นโจวเป่าเป็นเจ้าของ
โรงจำนำก็เช่นกัน ในเมืองแห่งนี้มีหอโคมเขียวและบ่อนพนันจำนวนมาก
ที่เป็นของโจวเป่า

จอมเผด็จการโจวเป่าควบคุมกิจการน้อยใหญ่ในเมืองแห่งนี้
ในเมืองแห่งนี้หากไม่ซื้อยันต์คุ้มภัยกับโจวเป่า ย่อมไม่อาจ
ทำการค้าได้ ดังนั้นต่อให้สินค้าของนางดีและถูกเพียงใดก็ไม่มีคนกล้าซื้อ
ไม่มีคนกล้ารับ

เมืองแห่งนี้ภายนอกอยู่ใต้การดูแลของทางการ ลับหลังกลับเป็น
ของโจวเป่า

ส่วนชายผู้นั้นเป็นลูกชายของโจวเป่า

เทียบกับความเหิมเกริมเอาแต่ใจของโจวเป่าแล้ว เขาเจียมและ
ไม่ทำตัวเป็นจุดเด่น เป็นเพียงเงาขาวซีดที่อยู่เบื้องหลังจอมเผด็จการผู้นั้น
เท่านั้น

ภายหลังนางได้ยินจากปากคนอื่นและรู้ชื่อของเขา
เขาชื่อโจวชิง ซึ่งที่แปลว่าเฉลิมฉลองด้วยความยินดี แต่ยามผู้คน
เห็นเขากลับไม่เคยรู้สึกยินดีเลยสักนิด ยิ่งไม่คิดที่จะชูชอกเฉลิมฉลอง
หลายปีให้หลัง ผู้คนตระหนักถึงความจริงข้อหนึ่ง
ลูกชายของจอมเผด็จการ...ยังคงเป็นจอมเผด็จการที่ชั่วร้าย

2

"นายท่าน นายท่าน...ข้าขอร้องล่ะ..."

บนถนนการค้า เสียงอ้อนวอนอย่างทุกระทมลอยมา

ผู้คนได้ยินเสียงต่างหันกลับไปมอง เห็นสามีภรรยาคนหนึ่งร้องไห้
พลงตตะโกนกับชายฉกรรจ์หลายคนที่ชนของไปโดยที่พวกเขาไม่ยินยอม

ชายฉกรรจ์ที่ถูกคว่ำตัวไว้ผลักสองสามีภรรยาออกอย่างไม่ปราณี
ยกมือขึ้นสั่งลูกน้องด้วยสีหน้าดุดัน "ยังจะยืนตั้งอยู่ทำไม ชนของไปให้หมด!"

หญิงวัยกลางคนเห็นชายฉกรรจ์เหล่านี้ไม่ไว้หน้า เพื่อความอยู่รอด
จึงคลานเข้าทั้งน้ำตานองหน้าไปหาชายหนุ่มท่าทางสุภาพที่ยืนอยู่ด้านข้าง
และอ้อนวอน

"คุณชายสกุลใจว! คุณชายสกุลใจว! ครอบครัวของเรา
มีสามสิบแปดชีวิต อาศัยการค้ำนี้หาเลี้ยงชีพ ท่านยึดสินค้าของพวกเขาไป
พวกเรายอมอยู่ต่อไปไม่ได้...ได้เท่า! ได้เท่า...ได้โปรดเถอะ...ข้าขอร้อง..."

ท่านทำบุญทำทาน ถือว่าทำบุญทำทาน เมตตาพวกเราเถอะนะ...
ข้าโขกศีรชะให้ท่านแล้ว..." พุดพลงโขกศีรชะไปด้วย ขณะเดียวกัน
ก็คว้าตัวสามีที่มัวแต่ยื่นอึ่งให้คุกเขาลงโขกศีรชะด้วยกัน "เหล่าหลี่
เจ้ายังจะยื่นบื้ออยู่ทำไม รีบมาขอร้องคุณชายสิ! รีบบอกเขาว่า
เดือนหน้าพวกเราเอาเงินมาคืน ไม่ เป็นอีกสิบวัน ไม่สิ อีกสามวัน
ขอเวลาอีกสามวัน ท่านอะลุ่มอล่วยให้พวกเราอีกแค่สามวันก็พอ"

เถ้าแก่ร้านมองโจวซึ่ง ทั้งตกใจและหวาดหวั่น แต่ภายใต้การเร่งเร้า
ของภรรยา เขายังคงคุกเข่าลง ร้องให้ไปกับภรรยาและโขกศีรชะ
ให้คุณชายในชุดสีฟ้าवलผู้นั้น

"คุณชายสกุลโจว...ข้าโขกศีรชะให้ท่านแล้ว...ข้าขอร้องท่าน
ได้โปรดเถอะ...โปรดให้ทางรอดกับพวกเราด้วย..."

ชายหนุ่มมองคู่สามีภรรยาที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้าร้องไห้ น้ำตาน้ำตาไหล
โขกศีรชะจนศีรชะแทบแตก เอ่ยเสียงเรียบเพียงว่า

"เถ้าแก่หลี่ ดิดหนีต้องชดใช้ นี่เป็นเรื่องสมเหตุสมผล เงินข้า
ไม่ได้บังคับให้ท่านยืม ใบยืมเงินข้าไม่ได้บังคับให้ท่านลงชื่อ โฉนดบ้าน
ยังมีไซ้ข้าเป็นฝ่ายบอกให้ท่านนำมาค้ำประกัน การค้ำของท่านไม่ดี
ก็มีไซ้ข้าเป็นคนชดชวางทางทำมาหากินของท่านมีไซ้หรือ"

เถ้าแก่หลี่คุกเข่าอยู่บนพื้น ร้องให้อ่อนวอนอย่างเศร้าสลด

"คุณชายสกุลโจว นี่เป็นบ้านบรรพบุรุษสกุลหลี่ของข้า...ข้าตกลง
การค้าครั้งใหญ่ไปแล้วจริงๆ เดือนหน้าก็สามารถคืนเงินท่านได้แล้ว...
ได้โปรดผ่อนปรนให้ข้าอีกสักสองสามวันเถอะ...ให้เวลาข้าอีกสองสามวัน...
ข้าจะสูญเสียบ้านบรรพบุรุษไปไม่ได้จริงๆ..."

โจวชิงฟังแล้วโน้มตัวลง ก้มหน้าจ้องตาเจ้าแก็ทลี่

"เจ้าแก็ทลี่ อยู่ในแวดวงการค้าย่อมต้องว่าไปตามกติกาการค้า
ท่านก็รู้สินี้ ข้าผ่อนปรนให้ท่านแล้ว ใครจะมาผ่อนปรนให้ข้าเล่า"

หลี่ซือ* ด้านข้างฟังแล้วทนไม่ไหว โผเข้าไปคว้าเสื้อผ้าของโจวชิง
อ้อนวอนทั้งน้ำตา

"คุณชายสกุลโจว ขอร้องท่านล่ะ..." นางยังพูดไม่จบ เนื่องจาก
โจวชิงตัวต้วตอยตามองมาอย่างเย็นชาจึงหวาดกลัวจนหุดมือกลับไป
แต่ยังน้ำตาไหลพูดเสียงสั่นอย่างอดไม่ได้

"พวกเรา... พวกเรามีบิดามารดาต้องดูแล... ยัง ยังมีลูกเล็กที่ต้อง
เลี้ยงดู..."

โจวชิงมองนางจากที่สูง ตอบเพียงประโยคเดียวว่า

"เกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

ไต้ยินตั้งนั้นหลี่ซือก็ปล่อยโฮเสียงดัง เจ้าแก็ทลี่ทรุดนั่งลงบนพื้น
ด้วยใบหน้าสิ้นหวัง

โจวชิงมองพวกเขาสองคน จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นใช้สายตาเย็นชา
กวาดมองผู้คนรอบด้านที่ส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

ผู้คนในตลาดเห็นดังนั้นก็ต่างพากันเบนสายตาไปทางอื่น

เขายิ้มเย็นอย่างไร้เสียง หันไปอำปากสั่งการลูกน้อง

"โม้หลี่ ไม่ต้องขนไปทั้งหมด ควรขนไปเท่าไรก็เอาไปเท่านั้น อย่าให้
ผู้อื่นพูดได้ว่าข้าโจวชิงฉวยโอกาสเอาเปรียบผู้อื่น"

"ขอรับ" ชายหนุ่มที่ติดตามข้างกายโจวชิงก้มหน้ารับคำ ดีดลูกคิด

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

คำนวณราคาสินค้าอย่างรวดเร็วระหว่างที่ชายฉกรรจ์ขนสินค้าขึ้นไปบนรถ
กว่าไม่หีลจะยกมือร้องบอกว่าหยุด ชายฉกรรจ์เหล่านั้นก็ขนสินค้า
ในร้านไปเกือบหมด เหลือไว้เพียงสินค้าหีบเล็กหีบเดียวเท่านั้น

"คุณชาย พอแล้วขอรับ" ไม่หีลพูดพลางยื่นลูกคิดกับสมุดบัญชี
ให้โจซึ่งดู

โจซึ่งเหลือบมองแวบหนึ่ง ยื่นมือไปปิดๆ ชูดคิ้วที่ถูกหีลซึ่งจับจนยับ
เมื่อครู่นี้ จากนั้นก็หันไปพูดกับสองสามีภรรยาที่ร้องให้พุ่มพ่ายด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ

"เถ้าแก่หีล อย่าหาว่าข้าไม่ใช้เวลาท่าน ฟรุ้งนี้เข้าข้าจะส่งคน
มาเก็บกวาด ถึงเวลานั้นหากท่านยังจะยึดบ้านไว้ อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ"
พูดจบก็หมุนตัวเดินจากไปอย่างเฉยชา

เถ้าแก่หีลมองดูร้านค้าของตนที่ถูกขนของไปจนเกือบหมด มอง
แผ่นหลังเย็นชาของชายผู้นั้นแล้ว ครั้นคิดว่าบ้านบรรพบุรุษของตน
ที่ตกทอดมานับสิบรุ่นกำลังจะสูญสิ้นไป เขาก็ขาดสติ ร้องให้พลาง
ตะโกนด่าโจซึ่งเสียงดังด้วยน้ำตานองหน้า

"โจซึ่ง! เจ้าหลอกให้ข้าเอาบ้านบรรพบุรุษไปค้าประกัน ทั้งยัง
ไม่ยอมผ่อนปรนให้ข้าอีกสองสามวัน ยังจะบังคับขนสินค้าข้าไปอีก ไม่ยอม
ให้ข้าเอาสินค้าไปหมุนเป็นเงิน ใครบ้างที่ไม่รู้ว่าเจ้าคิดจะยึดบ้านหลังนี้...
เจ้ามันพ่อค้าเจ้าเล่ห์ใจดำ! ชั่วร้ายไร้คุณธรรม! เจ้าต้องไม่ตายดี! โจซึ่ง
เจ้าต้องไม่ตายดี..."

เสียงร้องไห้และเสียงก่นด่าดังไปทั่วถนนใหญ่และตรอกเล็กตรอกน้อย
เสียงสูญหายใจอย่างตื่นตระหนกดังขึ้นเป็นระลอก

ทว่าโจวชิงที่ถูกตักกลับเหมือนไม่ได้ยิน เขาไม่หยุดเดินด้วยซ้ำ
ยังคงเอามือไฟหลังเดินไปบนถนนใหญ่ซ้ำๆ

"เจ้าสารเลวโจวชิง! เจ้าต้องไม่ตายดีแน่...ไม่ตายดีแน่..."

ถ้าแก่หลี่ยังคงร้องให้พุ่มพ่าย คนอื่นเห็นเข้าเกรงว่าจะเกิดเรื่อง
จึงรีบเข้าไปห้ามเหล่าหลี่ไม่ให้ตะโกนอีก

โจวชิงไม่ใส่ใจความโกลาหลเบื้องหลังแม้แต่น้อย เดินไปบนท้องถนน
ที่มีตลาดยามเช้า ผู้คนด้านหน้าต่างหลีกเลี่ยงให้อย่างหวาดเกรง จากนั้น
เขาก็เห็นคนที่ยืนอยู่กลางถนน

คนผู้นั้นรูปร่างผอมบาง สวมเสื้อสีคราม ใบหน้าขาวสะอาด
ดวงตาใสกระจ่างเหมือนจะมองเห็นไปถึงก้นบึ้ง

ทุกคนต่างหลบทาง มีเพียงคนผู้นั้นที่ไม่หลบ ยืนขวางอยู่ตรงหน้า
คนผู้นั้นหาใช่ใครอื่น แต่เป็นเศรษฐีใหม่ในเมือง ไต่เท้าเงิน...
เงินคืออิสรภาพที่โด่งดังที่สุดในเมืองช่วงสองสามปีมานี้

เขาเดินไปตรงหน้าคนผู้นั้น

คนผู้นั้นจ้องมองเขา

ผู้คนต่างมองสองคนที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองอย่างประหม่า
อดรู้สึกกลัวไม่ได้ แต่ก็อยากมอง

เสียงร้องไห้และเสียงกันต่าอย่างแค้นเคืองของเหล่าหลี่ยังคง
สะท้อนอยู่ในอากาศ ทำให้บรรยากาศตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม

"ไยต้องทำเช่นนี้ด้วย"

ท่านเงินผู้ใจบุญมองเขา ชมวดคิ้วน้อยๆ เอ่ยถามเสียงเรียบ

ท่านโจวผู้ใจบาปหลบตามองอีกฝ่าย เพียงคลี่ยิ้มเย้ยซา

"ข้าพ้อใจ"

"โใจซึ่งเจ้าคนสารเลว! เจ้าต้องไม่ตายดี...ไม่ตายดีแน่..." เสียงก่นด่า
ยังคงลอยมา

ท่านเวินผู้โใจบุญเม้มปาก นัยน์ตาสีดำหม่นแสง

ท่านโใจผู้โใจบาปยิ้มพลางก้าวเดินสวนทางกับอีกฝ่าย มุ่งหน้าไปยัง
ท่าเรือและขึ้นเรือไป

"โใจซึ่งเจ้ามันคนสารเลว! เจ้าต้องไม่ตายดี...ต้องไม่ตายดี..."

เสียงร้องไห้และเสียงก่นด่าอย่างไม่ยินยอมยังคงดังอยู่เบื้องหลัง
ลอยตามสายลมขึ้นไปบนท้องฟ้า เนิ่นนานก็ไม่จางหายไป

ดวงอาทิตย์ยามสนธยาสีแดงส้มค่อยๆ จมหายไปหลังอาคารและ
ชายคามากมายที่ห่างไกลออกไป

ลงจากเรือแล้ว ชายหนุ่มก็ก้าวขึ้นไปบนอาคาร นั่งลงบนเตียงหลังอัน*
พิงข้างหน้าต่าง จากตำแหน่งนี้เขาสามารถมองเห็นหลังคากระเบื้องและ
ชายคาโค้งมากมายที่ซ้อนทับกัน ยังมีกระดิ่งทองแดงที่แขวนอยู่ใต้ชายคา

พอลมพัดมา กระดิ่งทองแดงใต้ชายคาก็ส่งเสียงเบาๆ

สรรพสิ่งตรงหน้าถูกแสงยามเย็นย้อมจนเป็นสีเหลืองทอง ก้อนหิน
ที่ปูอยู่บนถนนใหญ่เบื้องหน้า บ้านเรือนและหออาคารฝั่งตรงข้าม แม้แต่
หญิงสาวที่พิงอยู่ข้างหน้าต่างยังเปล่งแสงสีทอง รวากับทำขึ้นจากทองคำแท้
อย่างไรอย่างนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่ พอผ่านพ้นช่วงเวลานี้ไป ทุกอย่างก็จะคืนสู่สภาพเดิม

* เตียงหลังอัน เป็นเครื่องเรือนสมัยโบราณของจีน ใช้สำหรับนั่งรับแขกหรืออนเล่น ลักษณะคล้ายเตียงขนาดใหญ่
แต่ไม่ใช่เป็นเตียงนอนในท้องถิ่น

กำแพงสี่ขาว กระเบื้องสีดำ หินสีเทา กระเบื้องเคลือบเก่าคร่ำคร่า
โคมไฟสีแดงเก่าซีด ยังมีคิ้วตาอิดโรยที่ต่อให้นอนพักสามวันก็ยังคงยากที่จะ
ขจัดออกไป...

แต่พอราตรีมาเยือน โคมไฟถูกจุดขึ้น หลังดื่มสุราไปสามคำรบ
สรรพสิ่งจะถูกข่มด้วยสีอันงดงาม มองอะไรก็ดูเหมือนมายาความฝัน
ไปหมด ไม่เหมือนจริง

เขาจ้องมองเมืองอันงดงามและทรวดโถมนอกรหน้าต่าง มองดูมัน
ปลดเปลื้องอารมณ์สีทองและดูแก่ชราเหมือนสตรีอายุร้อยปี แต่แล้ว
พอโคมไฟถูกจุดขึ้น มันก็งดงามเจิดจรัสอีกครั้ง

ลมกลางคืนที่โชยพัดหอบเอาเส้นผมของเขาขึ้นมา ใจซึ่งหลับตาลง
แต่กลับได้กลิ่นแป้งและซาดเหล่านั้น ยังมีกลิ่นอาเจียนและกลิ่นเหม็นเปรี้ยว
ของสุราที่ไม่ว่าจะใช้น้ำหอมมากมายเพียงใดก็กลับไม่มี

ทว่าแม้จะมีกลิ่นเหล่านั้น รถม้าคันแล้วคันเล่า ก็ยวบหลังแล้วหลังเล่า
เรือลำแล้วลำเล่าก็ยังมุ่งหน้ามายังถนนสายนี้

เสียงพิณดังขึ้นตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ เสียงหัวเราะหวานของเหล่าสตรี
ดังขึ้น เหล่าบุรุษหัวเราะเสียงดัง เอะอะไวยวาย ห้องครีวของหอสุรา
ติดเตา กระทะตะหลิวถูกกวัดแกว่งไปมา ไม่นานอาหารก็ทยอยออกมา
ต่อให้ในอากาศเจือกลิ่นเหม็นอะไรอยู่จริง ก็ถูกกลิ่นหอมของอาหาร
และกลิ่นเครื่องหอมจากตัวแม่ นางทั้งหลายกลับไปหมด

เขาได้ยินเสียงลูกเต๋า ได้ยินเสียงโห่ร้อง บ่อนพนันเริ่มมีเสียงเอะอะ
จ่อแจแล้ว

ราตรีค่อยๆ ดึกยิ่งขึ้น

ตอนที่ ๑

คนส่วนใหญ่ในเมืองเข้านอนแล้ว แต่ความครึกครื้นที่นี้เพิ่งจะเริ่มต้น
ในลานของหอรั้วสันต์มีการสร้างเวทีขึ้นมาตั้งแต่แรกเริ่ม
นายท่านทั้งหลายที่มาดูละครนั่งประจำที่ เสี้ยวเออร์ยกสุราน้ำชามาให้
นายท่านทั้งหลายอย่างขยันขันแข็ง ส่งผ้าเช็ดมือและยกอาหารมาให้

ไม่เหมือนบนท้องถนนตอนกลางวันที่สตรีดูละครต้องหลบอยู่ใน
เพิงเล็กๆ ในหอรั้วสันต์สตรีสามารถนั่งดูละครเป็นเพื่อนนายท่านทั้งหลาย
หน้าเวทีได้

ตอนละครลั่นฆ้องเปิดฉาก โจวชิงก็ลืมตา ก่อนจะลุกขึ้นมา
เปลี่ยนเสื้อผ้า รวบผมและสวมเกี้ยว

ครั้นลงมาชั้นล่างก็เห็นบนเวทีเป็นยอดบุปผาของหอรั้วสันต์
ในชุดบุรุษ รับบทเป็นแม่ทัพเอ๋อร์หลง* กวัดแกว่งง้าวประดับพู่แดง
ร้องตวาดเสียงหวาน ประลองฝีมือกับตัวละครอีกตัว นายท่านทั้งหลาย
ด้านล่างเวทีให้ร้องว่าดีติดๆ กัน

นายกองพันจินมาแล้ว ผู้ช่วยเจ้าเมืองจางมาแล้ว ที่ปรึกษาเงิน
จากจวนอ๋องก็มาด้วย เขามากับน้องภรรยาของใต้เท้าเจ้าเมือง นั่งอยู่
ด้านหน้าสุดของเวที กระซิบกระซาบกันเป็นพักๆ ด้านข้างยังมีแม่นางคนหนึ่ง
คอยปรนนิบัติเป็นอย่างดี

โจวชิงก้าวลงมาจากชั้นบน ยังอยู่บนขั้นบันไดและไปไม่ถึงเวที
ทุกคนก็ลุกขึ้นประสานมือทักทายกับเขาเสียแล้ว เขายิ้มคารวะตอบ
ต้อนรับทุกคนอย่างเกรงใจ แม่นางด้านข้างส่งสุรามาน้ำให้ เขาก็รับมาถือไว้
แต่ยังไม่ทันยกขึ้นจรวดริมฝีปากก็รู้สึกผิดปกติ

* แม่ทัพเอ๋อร์หลง เป็นเทพองค์หนึ่งตามความเชื่อจีน ดำรงตำแหน่งแม่ทัพใหญ่แห่งสวรรค์ มีสามตา
อาวุธคู่กายคือง้าวสามคม

สุรานี้มีพิษ

เขายิ้ม ต้มหมวดรดเดี่ยวโดยไม่ถือสา

สุราล่องเข้าไปในลำคอ หอมเข้มข้นและเผ็ดร้อน แผลแผลล้าได้
จนรู้สึกเหมือนถูกไฟลวก

เขาไม่แม้แต่จะกะพริบตา ยิ้มพุดคุยและคารวะสุรากับผู้อื่น ต้มสุรา
ลงไปอีกหลายจอก

ครั้นเห็นโจวชิงตี๋มสุราจอกแล้วจอกเล่า ระหว่างนี้มีคนตกใจ
มีคนยินดี บางคนกลางแคลงไม่แน่ใจ แต่กลับไม่มีใครพยายามหยุดยั้งเขา

การมาพบปะลูกค้ำระหว่างการแสดงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเขา
แม้แต่ละครบนเวทียังคำนวณไว้แล้วว่าต้องหยุดครู่หนึ่ง รอให้เขาทักทาย
ลูกค้ำเสร็จแล้วค่อยแสดงต่อ

เสียงฆ้องดังขึ้นอีกครั้ง โจวชิงก้าวเดินไปยังบ่อนพนัน

ในบ่อนพนันเสียงผู้คนดังยิ่งกว่า ทุกคนเบียดเสียดอยู่ข้างโต๊ะ
ตะโกนวางเดิมพันเสียงดังอย่างตื่นเต้นอีกheim

เจ้ามือเขย่าลูกเต๋า ร้องบอกให้ทุกคนเอามือออกจากโต๊ะ
ดำเนินการละเล่นอันมีเสน่ห์เหย้ายวนครั้งแล้วครั้งเล่า

นักพนันที่นี่ไม่มีใครมีเวลาว่างเหลือบมองโจวชิง แต่เจ้ามือทั้งหลาย
หูตาไวและสังเกตเห็นว่าเขามา ส่งเสียงตะโกนอย่างขยันขันแข็งกว่าเดิม

เขาเอามือไพล่หลังยืนดูอยู่ข้างหลังครู่หนึ่ง สั่งลูกน้องด้านข้างว่า
อย่าให้คุณชายสกุลซุนนางคนหนึ่งแพ้มากเกินไป พอเงยหน้าหมายจะ
หมุนตัวเลิกลำนำออกจากบ่อนพนัน ร่างกายยังไม่ทันหันไป ชายฉกรรจ์
หลายคนก็ฉวยโอกาสตอนเขาเผลอ พุ่งออกมาจากกลุ่มคนที่ส่งเสียง

วางเดิมพันดังแข็งแ้ง ในมือของแต่ละคนถือดาบเล่มใหญ่

"ใจซึ่ง! เอาชีวิตของเจ้ามา!"

สุรานั้นมีปัญหา เขาเดาได้อยู่แล้วว่าต้องมีคนมาก่อวณ ชายหนุ่ม เหลือบมองนักรบพวกนั้นอย่างเย็นชา ไม่มีท่าที่ตกใจหรือสะทกสะท้าน เขายกขาถีบไปยังคนด้านหน้าสุดที่พุ่งเข้ามา จากนั้นก็โคจรพลังและ อ้าปากพ่นสุราพิฆไปยังดวงตาของคนที่สอง

สุราพิฆเหมือนลูกธนู อีกฝ่ายปิดตาร้องโหยหวนและล้มลงกับพื้น เขาไม่สนใจ แยกดาบมาจากคนที่สามอย่างรวดเร็วแล้วใช้มันสกัดอาวุธลับ ที่พุ่งมาจากอีกทาง ส่งอาวุธลับกลับป้ทางเดิมได้ทั้งหมด...

คนที่สี่ถูกอาวุธลับที่ย้อนกลับมาทำร้าย ร้องโหยหวนและล้มลง ใจซึ่งหมุนตัวกลับไปพาดฟันคนที่ห้า ถือโอกาสปลิดชีวิตคนที่หกที่เดิมที ยืนรับฟังคำสั่งข้างกายเขา แต่กลับกลายเป็นคนทรยศที่เงื้อมดาบขึ้นมา หมายจะฆ่าเขา

จากนั้นเขาก็หมุนปลายเท้า พลิกดาบในมือและตัวดออกไปตรงช่วงเอว จัดการนักรบสองคนที่พุ่งเข้ามาอย่างไม่กลัวตายในคราวเดียว

ผู้คนที่เพิ่งจะกะพริบตา ละอองเลือดก็สาดกระเซ็นไปทั่วดูจสายฝน นักรบหกคนตายไปห้า มีเพียงคนที่สองที่ตาบอดเพราะสุราพิฆที่พุ่งเข้าสู่ ดวงตาสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ เพราะหลังจากล้มลงบนพื้นและร้องโหยหวน เขาก็ไม่ได้โจมตีใจซึ่งอีก

เลือดสีแดงฉานไหลลงมามาตามร่องบนดาบเล่มใหญ่ของใจซึ่ง หนึ่งหยด สองหยด สามหยด...

ลูกค้าในบ่อนพนันมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ท่ามกลางกองเลือด

อย่างตื่นตระหนก แต่ละคนใบหน้าซีดเผือด ทำทางเหมือนหนูที่ตกใจ และขดตัวอยู่มูมมึง หลบอยู่ใต้โต๊ะ ไม่มีใครกล้าขยับตัวแม้แต่หน่อย

โจวชิงถือดาบเป็นอันเล็ดดมองทุกคนและกระดกมุ่ปาก รอยยิ้มนี้ ทำเอาผู้คนหวาดผวากว่าเดิม ไม่กล้าขยับเขยื้อนมากยิ่งขึ้น ไอสังหารบนร่าง ยังคงไม่ลดเลือนไป อบอุ่นอยู่ในอากาศ

ยามที่เขาอย่างทำออกไป นักพนันทั้งหลายถอยไปข้างหลังโดยไม่รู้ตัว ครั้นเขายกมือขึ้น หนึ่งศีระระของทุกคนก็ตึงแน่น

โจวชิงอุมยิ้ม วางดาบเล่มใหญ่ลงบนโต๊ะซ่าๆ หยิบผ้าเช็ดหน้า ออกมาเช็ดมือ ยิ้มน้อยๆ พลังพูดกับลูกค้ำในบ่อนพนัน

"ขอภัยด้วย ربกวนความสนุกของท่านแล้ว ตาเมื่อกี้ ข้าจะจ่ายให้ทั้งหมด" เขาเอ่ยเสียงเรียบและหันไปสั่งเจ้ามือด้านข้าง "เหล่าอู่ ให้นายท่านทั้งหลายไปพักผ่อนในหอสุราก่อน แล้วทำความสะอาด ที่นี่ซะ"

"ขอรับ" เหล่าอู่ผงกศีระระ ฉีกยิ้มเชื้อเชิญลูกค้ำที่ได้รับความตกใจ ในทันที

โจวชิงไม่ได้อยู่ที่นี้ต่อ หมุนตัวจากไป

ครั้งนี้ไม่มีใครพยายามขัดขวางเขาอีก

เขาเลิกม่าน ก้าวออกไปบนระเบียงทางเดิน ข้ามสะพานเล็กและ ลำธาร เดินผ่านภูเขาลง จากนั้นก็ก้าวขึ้นไปบนอาคารด้วยท่าทาง ผ่อนคลายท่ามกลางสายตาของทุกคน

ครั้นกลับถึงห้องพัก เขาก็ถอดเสื้อผ้ากับเกี้ยวที่เป็นอันเล็ดออก

ตอนที่ ๑

สวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวเรียบ นั่งลงบนตั่งคนงามริมหน้าต่าง นุ่มตัวไป
บนโต๊ะเล็กบนตั่ง มองทิวทัศน์ยามค่ำคืนค่าคืนไกลออกไป

มีคนที่เคาะประตูเบาๆ เป็นหญิงสาวที่ซึ่งตำแหน่งยอดบุปผามาได้
ติดต่อกันหลายปีผู้นั้น

แม้จะมีบานประตูขวางกั้น เขาก็ยังได้กลิ่นหอมจากกายนาง

"เข้ามา" เขาพูดโดยไม่หันไปมอง

หญิงสาวก้าวเข้ามาช้าๆ

"คุณชาย ท่านสบายดีหรือไม่"

โจวซิงยังคงไม่หันไปมอง เอาแต่ทอดสายตาไปไกล

"ดีสิ ย่อมดีอยู่แล้ว" เขากุมกุญแจเงินอันเล็กที่เอว ใช้ห้องนิ้วลูบไล้มัน
ขณะย่อนถามเสียงเรียบ "จะไม่ได้ดีได้อย่างไร"

ได้ยินดั่งนั้นหญิงสาวก็ชะงักเท่า ไมกล้าเดินเข้ามาอีก

พอนางหยุดเดินกลับทำให้เขายิ้ม...รอยยิ้มเสียดสี

นางกลัวเขา เขารู้ ผู้คนในเมืองนี้ล้วนกลัวเขา แม้จะติดตามข้างกายเขา
มาหลายปี หญิงผู้นี้ก็ยังกลัวเขา...กลัวแทบแย่

เขาคือโจวซิง เขาอยากให้ใครอยู่ คนผู้นั้นก็ต้องอยู่ เขาอยากให้ใครตาย
คนผู้นั้นก็ต้องตาย

ขอเพียงเป็นคนที่มิหวัสมอง ก็ต่างรู้ว่าควรหวาดกลัวเขา

หญิงสาวถอยออกไปอย่างรู้กาลเทศะ

ลมกลางคืนโชยมา พัดเส้นผมดำสนิทของเขาจนปลิวขึ้นอีกครั้ง

โจวซิงหลับตาลง กุมกุญแจเงินโบราณอันเล็กไว้ในฝ่ามือแน่น
สัมผัสสายลม สัมผัสความอุ่นร้อนมันคงในมือ

ในเมืองแห่งนี้มีสตรีเพียงคนเดียวที่ไม่กลัวเขา
 ดวงตาดำกระจ่างใสของหญิงสาวผู้ขี้นตรงหน้า
 เขามองเห็นชัดเจนว่าดวงตาดำขลับคู่นั้นจึงมองเขาผ่านประกาย
 ระยิบระยับ จ้องมองเขาผ่านถนนใหญ่และตรอกเล็ก
 จ้องมองเขาผ่านดอกท้อและต้นหลิวสีเขียว
 หลายปีมานี้ดวงตาดำกระจ่างใสนั้นมักเฝ้ามองเขาอยู่ตลอดเวลา
 เฝ้าดูเขาทำเรื่องเลวร้าย ทำสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม...

แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว ใจซึ่งยังคงจดจำครั้งแรกที่พบนางและ
 ทำทางไร่เคียงสาของนางได้อย่างชัดเจน

แม้จะสวมเสื้อผ้าบุรุษ แต่ดวงหน้าขาวเนียนของนาง ผิวนุ่มชุ่มชื้น
 ที่แค่สัมผัสก็เหมือนจะแตกได้ ปลายนิ้วนุ่มเนียน เรือนผมยาวดำขลับ
 นุ่มลิ้น เรือนร่างเล็กบาง ยังมีกลิ่นกายหอมที่มีอาจแยกแยะไปได้
 ล้วนประกาศชัดว่านางเป็นสตรี

สตรีที่ปลอมตัวเป็นบุรุษ

นางถูกปล้นชิง แต่ไม่รู้แม้กระทั่งว่าต้องร้องตะโกน

เขานั่งอยู่บนอาคาร มองปราดเดียวก็เห็นนาง

นางยังไม่ทันเข้าประตูมา เขาก็รู้แล้วว่านางต้องถูกปล้นแน่
 เสื้อผ้าของนางดีเกินไป รองเท้ากับหมวกใหม่เกินไป รูปร่างเล็กเกินไป
 นิ้วมือทั้งสิบงดงามเกินไป ท่วงท่ายามเดินบอบบางเกินไป ถุงใส่เงิน
 ที่ถืออยู่ในมือหนักเกินไป ตั้งแต่หัวจรดเท้ามองอย่างไรก็เป็นแกะอ้วนตัวหนึ่ง
 แกะอ้วนตัวน้อย

ตอนที่ ๑

เดิมที่เขาไม่อยากจะสนใจนาง หากเป็นเวลาอื่น บางทีเขาอาจไม่ยุ่งเรื่องนี้ แต่ยามนั้นเป็นตอนเช้าตรู่ นางเป็นลูกค้าคนแรกของโรงจำนำในวันนั้น

โจรผู้นั้นรู้ตาเกินไป นางเองก็ตื่นเกินไป ให้ตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ และวันนั้นบังเอิญว่าอารมณ์เขาไม่ดีนัก เห็นแล้วหงุดหงิด กว่าจะได้สติ หนังสือก็หลุดมือไปแล้ว

เขาเดินเข้าไปใกล้ถึงพบว่าเดิมทีนางน่าจะมีหน้าตาไม่เลว น่าเสียดยายที่ใบหน้าถูกทำร้ายจนวม

เป็นหญิงสาวคนหนึ่ง เขารู้ เพราะเขาเติบโตขึ้นมาบนกองแป้งชาติตั้งแต่เล็ก

นางใจกล้ามาก มองเขาอยู่ตลอด แม้จะถอยไปก้าวหนึ่งและก้มหน้าใจตอนเขาประชิดเข้าไป แต่สีหน้ายังคงสุขุมผิปกติ ทั้งยังเอ่ยขอบคุณเขา

จนกระทั่งหมุนตัวกลับเข้าไปในอาคารแล้ว เขาดหันไปมองนางอีกครั้งไม่ได้ หญิงผู้นั้นยกมือขึ้นจัดการกับผมยาวของตัวเอง สวมหมวกใบเล็กให้ดี แขนเสื้อยาวไหลเลื่อนลงไปจนเห็นแขนผอมบางขาวซีด

เขาสังเกตเห็นว่ามีนางกำลังสิ้น ก่อนก้าวเดินนางสูดหายใจลึกหลายเฮือก ลูบหน้าอกตรวจจสอบให้มั่นใจว่าถุงใส่เงินยังอยู่กับตัวแล้วค่อยเดินออกจากตรอก

เขาดิ่งสายตาดกลับมาและอ่านหนังสือในมือ ไม่นานก็รู้สึกถึงสายตาที่มองมาจากข้างล่าง

...เป็นนาง

เขาเงยหน้ามองไป นางไม่ได้เลื่อนสายตาออกไป แต่แขนหน้ามองเขาอยู่บนถนน ทั้งยังผงกศีรษะให้เขา

หญิงผู้นี้กล่าวหาญยิ่งนัก เขาคิด แต่กลับไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

เขาไม่สนใจกุลสตรีสกุลใหญ่ และไม่คิดจะเพิ่มความวุ่นวายให้ตัวเอง แต่บนท้องถนนไม่ค่อยพบเจอสตรี อีกทั้งสตรีที่ใจกล้าบ้าบิ่นอย่างนางสวมเสื้อผ่ารucheเดินไปทั่วเช่นนี้ยังมีน้อย หลายปีมานี้เขายังไม่เคยพบเจอสักคน จึงยากที่จะไม่สังเกตเห็นาง

ทุกครั้งที่เห็นมักต้องหยุดมองนางให้นานหน่อย

เขาไม่รู้ว่านางเป็นแม่นางบ้านใด เป็นคุณหนูสกุลใด แต่เขามักจะเห็นนางเดินไปมาบนท้องถนน

เริ่มแรกมาหาซื้อหูกทอผ้า เป็นหูกทอผ้าเก่า ไม่ดีนัก แต่กลับซื้อที่เดียวหลายตัว จากนั้นเป็นฝ้าย ซื้อคราวเดียวสิบกว่าชิ้น แต่กลับแบ่งมารับหลายครั้ง ครั้งละหลายชิ้น นางเป็นคนแบกเอง ใช้ร่างเล็กๆ กับมือผอมบางคู้้นมาหิ้ว มาชน

ครั้งหนึ่งเขาขี่ม้าออกจากบ้าน พบนางในไร่ร่นนอกเมือง นางกำลังพูดคุยกับหญิงชานา ครั้งนั้นนางสวมชุดสตรี โบหน้าคล้ายลูกเด็กน้อย เพราะเดินทางไปมาอยู่ข้างนอก แต่เขาเห็นหูกทอผ้าเก่าที่ถูกขนลงมาจากรถบรรทุกเทียมล่ายังมีหูกทอผ้าอีกตัว รอนำไปส่งให้อีกครอบครัวหนึ่ง

ลมฤดูใบไม้ร่วงพัดเอาเสียงพูดคุยของนางมา แม่นางที่สวมเสื้อผ่าดีชานานั้น ปกติเวลาพูดคุยเสียงจะไม่ดังถึงเพียงนั้น เขาหันไปมองถึงพบว่าหญิงผู้นั้นเป็นนาง

เขานั่งอยู่บนม้า ปล่อยให้ม้าเดินช้าๆ ไปข้างหน้า มองนางจากที่ไกลๆ

ครูหนึ่ง

นางเดินตามตื้อหญิงชานาไปตามเส้นทางในชนบทที่ตัดกันไปมา หญิงชานาลงไปในนา นางก็ตามลงไปในนาข้าวที่มีน้ำด้วยโดยไม่กลัวว่า รองเท้าผ้าปักกับชุดกระโปรงจะเปื้อนโคลนในท้องนา ทำเอาหญิงชานาผู้ นั้น ตกตะลึง

เพราะเป็นคุณหนู ถึงได้ไม่กลัวหากรองเท้าจะสกปรกหรือเสียหาย แต่ก่อนครอบครัวนางจะต้องรำรวยมากแน่ๆ นางถึงได้ไม่ใส่ใจ ของนอกกายเช่นนี้ แต่เพราะอย่างนี้การที่นางสวมรองเท้าย่างลงไป ในท้องนา จึงยิ่งดูแปลกประหลาด

คุณหนูทั่วไปที่บ้านรำรวยอย่าว่าแต่ลงไป ในท้องนาเลย เห็นหนอน แคตัวเดียวก็หวีดร้องเสียงดังลั่นแล้ว แม้แต่หญิงสาวในหอรัวสันต์ รองเท้าผ้าปักเปื้อนน้ำฝนยังโอดครวญอยู่ครึ่งค่อนวัน ใครบ้างที่เป็น เหมือนนาง

หลังจากนั้นอีกเดือนกว่า เขาเห็นนางกลับมาสวมชุดบุรุษ ลาก ห่อสัมภาระเดินลัดเลาะไปตามถนนและตรอกซอย ตามร้านค้าที่ละร้าน ตามเก้าอี้แกคนแล้วคนเล่าว่ามีใครจะรับซื้อสินค้าของนางบ้างหรือไม่

ไม่ใช่ว่าเขาสังเกตนางเป็นพิเศษ แต่เป็นเรื่องยากที่จะไม่สังเกต

คุณหนูที่ครอบครัวตกต่ำ เกินครึ่งล้วนปล่อยให้ชีวิตเป็นไปตาม ชะตากรรมหรือเลือกที่จะแต่งงาน แต่นางกลับไม่ได้ทำอย่างนั้น

นางคิดทำการค้า เอาลูกบิดหยกมาจำหน่ายแลกเป็นเงินเพื่อไป ทำการค้า อีกทั้งนางยังสามารถหาการค้าที่ทำเงินได้จริงๆ

เพียงแต่นางไม่รู้ว่าการทำการค้า นั้นมีหลักการอยู่

เขาให้โมหลี่ที่ติดตามข้างกายคอยสะกดรอยตามนาง ดูว่านางพักที่ใด เป็นลูกสาวบ้านใด

ข่าวที่โมหลี่นำกลับมารายงานทำเอาเขาตะลึงไปเล็กน้อย

เขาคิดว่าบ้านนางตกต่ำแล้ว คิดไม่ถึงว่าจะไม่ใช่ บิดานางเป็นเศรษฐีในเมือง สุานะมั่งคั่งร่ำรวย นางเป็นคุณหนูใหญ่ แต่กลับอาศัยอยู่ในบ้านพักนอกเมือง ข้างกายมีเพียงบ่าวสูงวัยที่บึ้งปวยบ้างพิการคอยรับใช้

'สามเดือนก่อน คนข้างกายนางใครกันที่ป่วย'

'ติงซู่ยที่เลี้ยงคุณางมาตั้งแต่เล็กจนโตเคยป่วยอยู่พักหนึ่ง'

ได้ยินเช่นนั้นเขาก็อดเลิคว้าวไม่ได้

โมหลี่เล่าถึงสาเหตุที่นางไม่ได้อยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่แบบครวๆ แม้แต่เรื่องที่นางไปหาแม่รอง ขอให้อีกฝ่ายเชิญหมอมแต่กลับถูกปฏิเสธ เขาก็สืบมาอย่างชัดเจน โมหลี่ผู้นี้ทำงานละเอียดมาแต่ไหนแต่ไร เขาเชื่อว่าต่อให้เขาถามถึงบรรพบุรุษสืบแปดชั่วโคตรของนาง โมหลี่ก็สามารถตอบได้

เพราะเขาถามไปแล้ว เพราะเขาเคยถาม โมหลี่จึงใส่ใจหญิงผู้นั้น นั่นทำให้เวลาโมหลี่เห็นหญิงผู้นั้น เขามักจะเหลือบมองนางมากเป็นพิเศษ

เพราะเหตุนี้โอกาสที่ได้เห็นนางจึงมีมากขึ้น

ตอนอยู่ในหอสุรา เขาเห็นนางเดินอยู่บนท้องถนน เขาอยู่ชั้นบนของโรงจ้ำน้ำก็มองเห็นนาง แม้แต่เดินอยู่บนถนนยังพบเจอกันโดยบังเอิญ

นางถูกคนไล่ออกมา ล้มคะม้าอยู่บนพื้น สภาพอนเฉยจนารถยิ่ง

กว่าจะได้สติ เขาก็เดินไปตรงหน้านางเสียแล้ว

นางเงยหน้าขึ้น ดวงตาดำกระจ่างสะท้อนแววกระอักกระอ่วน

ดวงหน้าเล็กที่ถูกใจทำร้ายจนบวมก่อนหน้านี้หายดีแล้ว แต่หลังจากเที่ยวไปเที่ยวมาในช่วงที่ผ่านมา นิ้วมือทั้งสิบของนางไม่ขาวเนียน ผิวพรรณไม่ขาวปานหิมะเหมือนตอนที่เขาเจอนางครั้งแรกอีกแล้ว ทว่าดวงตาคู่นั้นยังคงใสกระจ่างและมุ่งมั่น

แม้จะอับอาย แต่ดวงตาก็ยังคงฉายแววเย็นหยัด

นางถูกไล่ออกมาจากร้านค้าหลายสิบร้าน เฉพาะที่เขาเห็นก็เจ็ดแปดครั้งแล้ว

แม้จะถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า นางกลับไม่ละความพยายาม ไม่คิดที่จะยอมแพ้

นางเก็บผ้าเหล่านั้นขึ้นขึ้นมาอย่างรีบร้อนราวกับผ้าพวกนั้นเป็นของล้ำค่า เพื่ออะไรกันแน่ เขาอยากถาม แต่สุดท้ายแล้วเขาก็เพียงเอ่ยปากบอกให้นางไปซื้อยันต์คุ้มภัย

นางไป เขารู้

คืนนั้นโมหีลีปากมากพูดถึงนาง ภายหลังตอนอยู่บนอาคาร เขาเห็นนางประสบความสำเร็จในการทำการค้าบนถนนการค้าทางทิศตะวันตกของเมือง

ฤดูหนาวปีนั้น เขาพบนางบนถนนอีกหลายครั้ง

ทุกครั้งที่เจอกัน นางมักจะพยักหน้าทักทายเขา ทุกครั้งเวลาเจอเขา ส่วนลึกของนัยน์ตาดำกระจ่างใส่คู่นั้นมักฉายแววยินดีออกมาโดยไม่รู้ตัว

นางไม่เคยเป็นฝ่ายชวนเขาคุย แต่นางดีใจที่เดียวที่ได้เจอเขา

เขารู้ เขารู้สึกได้ เขาควรบอกนางว่าอย่าทำแบบนี้อีก อย่างน้อยก็อย่าไปสนใจนาง

ข้าเร็วหญิงผู้นี้ก็ต้องรู้ว่าเขาไม่ใช่คุณชายที่แสนดีอะไร ยันต์คุ้มภัยที่นางซื้อทุกเดือน เงินที่หามาด้วยความยากลำบากที่ต้องจ่ายออกไปสุดท้ายแล้วก็ตกมาอยู่ในมือเขา แต่ยากเหลือเกินที่เขาจะทำเป็นมองไม่เห็นนาง โดยเฉพาะในเมืองแห่งนี้มีน้อยคนที่เห็นเขาแล้วจะเผยสีหน้ายินดีออกมาอย่างบริสุทธิ์ใจจริงใจเช่นนั้น

นางมักจะเป็นเช่นนี้ ยกมุกปากกระบายยิ้มให้เขาโดยไม่รู้ตัว ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองนางมากขึ้นอย่างไร้สาเหตุ แต่เขาไม่เคยแสดงสีหน้าดี ๆ กับนาง ไม่เคยยิ้มให้นางมาก่อน ไม่เคยตอบรับหรือพยักหน้าให้ ทว่าพอเจอเขา นางกลับยังคงผงกศีรษะให้

วันที่สี่เดือนหนึ่ง บนถนนเพิ่งมีพ่อค้ามาเปิดแผงขายของ เขานั่งอยู่ตรงที่เดิมบนชั้นสองของโรงจํานำและเห็นหญิงผู้นั้นอีกแล้ว

นางสวมชุดสตรี ไปจุดธูปที่ศาลเจ้ากับสตรีที่เป็นคนเลี้ยงดูนางข้างกายมีแม่นางน้อยอายุราวสิบสองสิบสามตามมาด้วย

นั่นเป็นญาติห่าง ๆ ของนาง สายตาไม่ดี ไปไหนก็ต้องมีคนคอยจูง ตอนนั้นการค้าของนางดีขึ้นแล้ว คนขับรถขาเป๋ที่บ้านนางบังคับรถเทียมลา บรรทุกนาง หญิงวัยกลางคนผู้นั้น และแม่นางน้อยผู้นั้นมาที่นี้ด้วยกัน

ไม่หืดทำตัวจู้จี้จ้านคอยดูแลการค้าของนางเป็นพิเศษ แต่เหตุผลหลักคือสินค้าของนางดีจริงๆ ไม่หืดเคยเอามาให้เขาดู ฝึเข็มบนผ้าแน่นหนามาก ดูบแล้วบางเบา สัมผัสนุ่มลื่นประณีต แม้จะเป็นผ้าฝ้าย แต่กลับไม่ด้อย

ตอนที่ ๑

ไปกว่าผ้าไหมผ้าแพรเลย

เขาคควรบอกไม่หลิวว่าอย่าจู้จี้จ้านมากนัก แต่กลับลืมนุดอยู่เรื่อย

ทุกสองสามวันนางจะขนสินค้ามาขาย ทุกเดือนนางจะไปที่หอสุรา
จ่ายเงินซื้อยันต์คุ้มภัย

เขามักเห็นเงาร่างที่ยุ่งงวอนนั้นวิ่งเข้าวิ่งออกร้านค้าต่างๆ วิ่งวุ่นไปมา
อยู่ภายใต้สายตาเขา ดูเหมือนลูกช่างอย่างไรอย่างนั้น

เขามองนางจูงแม่ นางน้อยลงจากรถเทียมลา พาแม่ นางน้อยผู้นั้น
ไปซื้อถึงหลู* กับพ่อค้าด้านข้างหนึ่งไม้ ก่อนเข้าไปจุดธูปในศาลเจ้า
นางเงยหน้ามองมายังชั้นสองของโรงจํานำด้วยความเคยชิน ลืมไปว่า
วันนี้ตัวเองไม่ใช่พ่อค้ารับซื้อผ้าและนำมาขายต่อ ลืมไปว่าตัวเองสวมชุดสตรี
ไม่ได้แต่งกายเป็นบุรุษ

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่นางมักทำเช่นนั้นเสมอ

ไม่ว่าอากาศจะแจ่มใสหรือฝนจะตก เวลาผ่านตรงนี้นางมักจะ
เงยหน้าขึ้นมาเหลือบมองแวบหนึ่ง จากนั้นเมื่อเห็นเขา นางก็จะพยักหน้าให้

วันนั้นนางก็ทำเหมือนเช่นทุกวัน พยักหน้าให้เขา

เพียงแต่ครั้งนี้นางสวมชุดสตรี คนข้างๆ มองเห็น คนขาเป๋มองเห็น
หญิงวัยกลางคนข้างกายก็มองเห็น

ก่อนเข้าไปในศาลเจ้า คนขาเป๋พูดกับหญิงวัยกลางคนข้างกายนาง
สองสามคำ หญิงผู้นั้นรีบก้าวไปข้างหน้าพูดอะไรบางอย่างกับนาง
นางชะงักฝีเท้าทันใดแล้วหันกลับมาแหงนหน้ามองเขา

* ดังหลู เป็นชื่อขนมหวานเคลือบน้ำตาลชนิดหนึ่ง แต่เดิมใช้ผลชานจา (พุทราป่า) เสียบไม้ไม่เป็นแท่ง
เหมือนลูกชิ้นแล้วจุ่มลงในน้ำเชื่อมให้ผิวนอกแข็งตัวเป็นเงาวาว รสชาติเปรี้ยวอมหวาน ปัจจุบันดัดแปลงเป็น
ผลไม้ชนิดอื่นด้วย เช่น สตรอเบอร์รี่ ก็ี สับปะรด เป็นต้น

เขากระจ่างแจ้งดีว่านางรู้ฐานะเขาเมื่อไร ช่วงขณะนั้น ช่วงเสี้ยวเวลานั้น
 ผู้คนมักมีนิสัยปากมาก เหมือนเช่นคนขาเป๋ที่เป็นไบนั่น
 นางมองเขาจากที่ไกลๆ ดวงตามีความตะลึงงันที่ยากจะปกปิด
 เขาหลุบตามองนางอย่างเย็นชา เดิมที่คิดว่านางจะรีบเบนสายตา
 ออกไป จะตระหนก จะหวาดกลัว ทว่านางกลับเอาแต่มองเขา จับจ้องเขานิ่งๆ
 จ้องจนเขาโกรธอย่างไร้สาเหตุ กำหนั่งสือในมือแน่นโดยไม่รู้ตัว
 สูดทำยหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็เอ่ยคำพูดอีกหลายคำ นางถึงได้
 หลุบตาลง จู๋แม่่นางน้อยผู้นั้นเข้าไปในศาลเจ้าด้วยกัน
 เขาคือโจวซิ่ง ลูกชายของโจวเป้า ตอนนี้นั้นารู้แล้ว
 เพียงครู่เดียวนางก็ออกมา เพียงแต่ครั้งนี้นางจะไม่เงยหน้าอีก
 ไม่มองเขาอีก ไม่สอดส่ายสายตาดูหาเขาอีก
 เขาคิดว่าตนควรจะเดินออกไป อย่างนั่งอยู่ตรงนี้ต่อไปเลย ควรไป
 จัดการงานเบ็ดเตล็ดที่มีเป็นกองได้แล้ว
 วันนี้เป็นวันเปิดตลาด เรื่องที่รอให้เขาไปทำกองสูงเป็นภูเขา
 ทว่าหลังจากเวลาผ่านไปหนึ่งก้านธูป* ด้วยเหตุผลที่เขาเองก็บอกไม่ได้
 เขายังคงนั่งอยู่ที่เดิม พลิกดูหนังสือที่เขาท่องได้จนคล่องแล้ว
 หิมะปลิวว่อน ไปรยปรายลงมา เนื่องจากลมพัดจึงปลิวอยู่พักหนึ่ง
 ก่อนจะมาทับถมกันอยู่บนขอบหน้าต่าง ไม่ก็กองอยู่บนพื้น
 ในศาลเจ้ามีควันธูปลอยอวล บนท้องถนนมีเสียงผู้คนเอะอะจ้อแจ
 ตอนนางกลับออกมา เขามองปราดเดียวก็เห็นนางแล้ว
 หญิงวัยกลางคนด้านข้างทางร่วมให้แม่่นางน้อย นางเองก็ทางร่วมคันหนึ่ง

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ร่วมกระดาศน้ำมันบดบังใบหน้านาง เขาเห็นเพียงชายกระโปรงของนาง
กระโปรงขาวเรียบนั้นดูสูงส่งอย่างยิ่ง ตอนนางยื่นมือไปยกชายกระโปรงขึ้น
เขาเห็นว่าภายใต้ชายกระโปรงหนาหลายชั้นเป็นรองเท้าผ้าปักที่ดู
ค่อนข้างใหญ่เมื่อเทียบกับหญิงสาวทั่วไป

นั่นเป็นทำกรรมชาติ ยุคสมัยนี้คุณหนูที่มีฐานะล้วนรัดเท้า แต่นาง
กลับไม่ได้รัด

ใจซึ่งมองรองเท้าผ้าปักคู่นั้นก้าวข้ามธรณีประตู ก่อนจะหายลับไป
ใต้ชายกระโปรงที่พลิ้วไหวอีกครั้ง

หญิงวัยกลางคนพาแม่ นางน้อยไปยังรถเทียมลา เจ้าของรองเท้าผ้าปัก
กลับหยุดอยู่หน้าศาลเจ้า ร่วมกระดาศน้ำมันถูกยกขึ้นเล็กน้อย เอียงไป
ด้านข้าง

เขาจดจำช่วงเวลานั้น จดจำภาพในตอนนั้นได้อย่างชัดเจน จำได้ว่า
เขาเห็นมือที่ทางร่วมของนาง จำหิมะที่โปรยปรายลงมาช้าๆ จำดวงหน้าเด็ก
ที่ปรากฏอยู่ใต้ร่วมกระดาศน้ำมันได้ เขายังจำได้ว่ายามนางเงยหน้าขึ้น
ริมฝีปากเนียนฟันโอสีขาวขมุกขมัวออกมาท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ

เขาจำได้ว่านางเลิกคิ้ว ใช้ดวงตาที่ใสกระจ่างดูค่าคื่นในฤดูร้อน
จ้องตรงมาที่เขา

ใจซึ่งคิดว่าครั้งนี้นางควรจะหวาดกลัวเขาแล้ว ต่อให้ไม่กลัว
ก็ควรจำได้ว่าตัวเองแต่งตัวอย่างไร ควรตระหนักได้ว่าตัวเองเป็นสตรี

แต่นางไม่กลัว ยังคงมองหาเขา

หิมะปลิวว่อนกลางอากาศ บนท้องถนนเสียงผู้คนยังคงจอบแจ
เขากลับได้แต่มองนาง

จากนั้นนางก็ค่อยๆ ยกมือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อขึ้นและแบมือออก
 เขาเห็นยันต์คุ้มภัยสีแดงอันหนึ่งอยู่กลางฝ่ามือเล็กของนาง มันเป็น
 สีแดง ไม่ใช่สีเหลือง

นั่นเป็นยันต์คุ้มภัยจากศาลเจ้า ไม่ใช่ยันต์ที่ขายในหอสุรา
 นางจ้องมองเขา เมื่อแน่ใจว่าเขาเห็นแล้วจึงหมุนตัวนำมันไป
 ห้อยไว้ที่คอของสิงโตหินหน้าประตูศาลเจ้า ไม่ใช่สิงโตตัวใหญ่ แต่เป็น
 สิงโตตัวเล็ก

...สิงโตน้อย

เขาพูดอะไรไม่ออก

นางก้าวรุ่มหมุนตัวจากไปแล้ว ขึ้นรถแท็กซี่มา หายลับไปอีกด้าน
 ของถนนใหญ่ แต่ยันต์คุ้มภัยสีแดงสดอันนั้นยังคงอยู่ตรงหน้าประตูศาลเจ้า
 บนตัวของสิงโตหินตัวเล็กนั้น

รถแท็กซี่มาวิ่งไปไกลแล้ว หิมะยังคงโปรยปรายเรียงระบำ
 ช่วงหนึ่งที่เขาหันหน้าเขากระตุกเล็กน้อยด้วยความลังเล
 บางทีเขาไม่ควรทำอย่างนี้ เขารู้ดีว่ามีคนจับตามองเขาอยู่อย่างลับๆ
 ใจซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง จ้องสีแดงสดนั้นเนิ่นนาน แต่สุดท้าย
 เขาก็ยังคงก้าวลงจากอาคาร เดินไปหน้าประตูศาลเจ้าท่ามกลางลมหิมะ
 มองกุญแจเงินอันนั้นแล้วยื่นมือไปปลดมันลงมา

บนยันต์คุ้มภัยถูกนางผูกกุญแจเงินเก่าๆ ไว้อันหนึ่ง นั่นเป็น
 กุญแจอายุยืน บนตัวกุญแจขนาดเล็กสลักตัวอักษรไว้สี่คำ...

'อายุยืนยาว'

ตอนที่ ๑

เขามองกุญแจอันเล็กบนฝ่ามือ รู้สึกพูดไม่ออก
เมืองแห่งนี้มีผู้คนตั้งเท่าไรสาปแช่งเขากับใจเฝ้าให้ไปตาย แต่นาง
กลับต้องการให้เขาอายุยืนยาว?

เขามองกุญแจเงินโบราณ อดไม่ได้ที่จะรวบนิ้วมือเข้าด้วยกันซ้ำๆ
กำมันไว้ในฝ่ามือ

ชั่วขณะหนึ่ง เหมือนเขายังรู้สึกได้ถึงอุณหภูมิอุ่นๆ ที่นางทิ้งไว้
บนกุญแจ รู้สึกว่าไออุ่นนั้นแผ่จากฝ่ามือเข้าไปสู่หัวใจ

เขาไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่ นางคิดอย่างไร นางน่าจะรู้แล้วว่า
เขาเป็นใคร รู้ว่าพ่อของเขาทำอะไร แต่นางยังคงขยันทันต์คุ้มภัยให้เขา
มอบกุญแจเงินโบราณอันนี้ให้เขา

มีคนเฝ้าดูอยู่ เขารู้ เขาสามารถรู้สึกได้ แต่นี่หาใช่สิ่งที่เขาบังคับ
หาใช่สิ่งที่เขาช่วงชิงมา แต่เป็นสิ่งที่นางจะให้

...นางมอบให้เขา

ใจจริง ๆ เขาคิด แต่ยังคงกำกุญแจอายุยืนนั้น เดินตัดผ่านกลุ่มคน
บนท้องถนน หมุนตัวขึ้นไปบนอาคาร

ใจจริง ๆ...

ชายหนุ่มลี้ภัยตามองทิวทัศน์ยามราตรี แต่การย้อนนึกถึงความทรงจำ
ในอดีตกลับทำให้เขากำกุญแจเงินโบราณในมือแน่นอย่างห้ามตัวเองไม่ได้

จังหวะนั้นมีคนมาหาเขาอีกแล้ว แต่คนผู้นั้นไม่กล้าเคาะประตู
เพียงยืนอยู่นอกประตูเงียบๆ

เขาคลายมือจากกุญแจเงิน ปล่อยให้กุญแจเงินกับยันต์คุ้มภัยสีแดงสด

ทิ้งตัวลงไปบนแผงออก ไหลเข้าไปในเสื้อ จากนั้นจึงหันไปเอ่ยปาก

"เข้ามา"

คนผู้นั้นได้ยินจึงยึดตัวขึ้นก่อนจะเปิดประตู

ผู้มาไม่ใช่ใครอื่น เป็นโม่หลี่ เขาผลักเปิดประตูอย่างนอบน้อม
เข้ามาแล้วกลับยืนอยู่ข้างประตู เปิดทางให้คนข้างหลังก้าวเข้ามา

เข้ารับใช้สองคนยกสุราอาหารเข้ามาอย่างระวัง อีกคนยกอ่างน้ำ
อีกคนนำผ้าสะอาดมาให้ ในกลุ่มคนเหล่านั้นยังมีคนหนึ่งชอบสมุดตั้งหนึ่ง
มาด้านข้าง เป็นสมุดบัญญัติของหอสุรา โรงจํานำ และหอรับวันต์ ยังมี
ร้านค้าและกิจกรรมย่อยอื่นๆ อีกหลากหลายมากมายไม่ต่ำกว่าร้อยร้าน

เข้ารับใช้วางของลงบนโต๊ะและจากไป มีเพียงโม่หลี่ที่ยังอยู่
เขาปิดประตูแล้วเดินไปข้างโต๊ะ

โจวชิงฉ่างมือในอ่าง แต่กลับไม่ได้กินอาหารพวกนั้น เขาหยิบส้ม
ขึ้นมาลูกหนึ่ง แกะเปลือกช้าๆ พลางเอ่ยโดยไม่เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

"รายงานมาเถอะ"

พอได้รับคำสั่ง โม่หลี่ก็อ้าปากทันที รายงานด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"โรงจํานำหยวนเซิงรับเงินจํานวนเจ็ดหมื่นห้าพันตำลึง รับของ
จํานวนหนึ่งร้อยหกสิบสองชิ้น หอสุราเรื่องโรจนรับเงินจํานวนหนึ่งแสน
แปดหมื่นเก้าพันห้าร้อยตำลึง ขายยันต์คุ้มภัยออกไปได้หนึ่งพันสองร้อย
ยี่สิบแปดชิ้น..."

โจวชิงฉ่างอยู่บนตั่งพักผอนข้างหน้าต่าง ฟังโม่หลี่รายงานบัญญัติเสียงๆ

ท่ามกลางความมืด เขามองพระจันทร์ที่ลอยอยู่เหนือยอดไม้
มองสายลมหอบพัดก้อนเมฆจนม้วนตัว

ตอนที่ ๑

ไม่เหลือรายงานบัญชีอย่างจะฉานด้วยเสียงดังกังวาน รายงานบัญชีของกิจการที่บ้านเสรีจก็เริ่มรายงานเรื่องน้อยใหญ่ในสกุลขุนนาง รายงานเรื่องน้อยใหญ่ในสกุลขุนนางเสรีจก็ตามด้วยเรื่องน้อยใหญ่ของสกุลชาวยุทธ์ จากนั้นค่อยเป็นเรื่องน้อยใหญ่ของสกุลพ่อค้า

ไม่เหลือรายงานที่ละเรื่องด้วยน้ำเสียงราบเรียบมั่นคง จะหยุดเฉพาะตอนที่โจวชิงโบกมือขึ้นเท่านั้น รอจนอีกฝ่ายโบกมือเป็นสัญญาณให้พูดต่อ เขาจึงเปิดปากอีกครั้ง

กว่าไม่เหลือจะหยุด เวลา ก็ผ่านไปครึ่งค่อนคืนแล้ว

เสียงกลองและฆ้องในหอรั้วสันต์เจียบไปตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

เพลงที่แม่นางทั้งหลายร้องค่อยๆ เจียบไป แต่บางครั้งยังได้ยินเสียงเครื่องเป่าและเครื่องสายดังมาจากแม่น้ำฝั่งตรงข้ามของอาคาร

ใต้แสงจันทร์ คลื่นน้ำกระเพื่อมไหวส่งเสียงเบาๆ โคมไฟดวงใหญ่สีแดงดับไปที่ละดวง

ยามสี่* คนเดินตรวจตราบอกโมงยามเคาะกรับไม้

ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่มืดที่สุด

โจวชิงโบกมือ ให้ไม่เหลือสั่งข้ารับใช้ยกสุรารอาหารออกไป

ไม่เหลือทำงานเจียบๆ จากนั้นก็ถอยออกไปอย่างรวดเร็ว

สายลมยังคงพัดพลิว เขายกมือขึ้น ดัดลมออกจากปลายนิ้ว

ดับเทียนไข พาให้ห้องที่สว่างไสวพลันมืดลง

คำคืนนี้กำลังจะจบลงแล้ว

เขายังคงนั่งอ่เข้าพิงหน้าต่าง มองเมืองแห่งนี้เจียบๆ

* สมัยโบราณจีนแบ่งช่วงเวลาตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามหนึ่งเริ่มเวลา 19.00 น. - 21.00 น. ดังนั้นยามสี่จึงเป็นเวลา 01.00 น. - 03.00 น.

หากมีคนแหงนหน้ามองขึ้นมา จะเห็นชายเสื้อขาวพลิวไหว
อยู่ข้างหน้าต่าง

พริบตาถัดมาชายเสื้อก็หายวับไปในความมืดประหนึ่งภูตผีปีศาจ
ไม่เห็นร่องรอยอีก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)